

Cronica Timpului

Motto:

„Societatea e mișcare,
statul e stabilitate!”

Mihai Eminescu
1850-1889

Publicație de cultură, atitudine
și performanță

Președinte onorific DORU DINU GLĂVAN

UNIUNEA ZIARIȘTILOR PROFESIONIȘTI DIN ROMÂNIA

Director general NICOLAE VASILE

Redactor-șef RODICA SUBȚIRELU

» pag.8

GALA PREMIILOR UNIUNII ZIARIȘTILOR PROFESIONIȘTI DIN ROMÂNIA, ediția 2022

**„Colinde, colinde!”
de Mihai Eminescu**

Colinde, colinde!
E vremea colindelor
Căci gheața se întinde
Asemeni oglinzilor.
Și tremură brazii
Mișcând ramurilele
Căci noaptea de azi-i
Când scânteie stelele.

Se bucur copii
Copiii și fetele
De dragul Mariei
Își pieptenă pletele,
De dragul Marii
Ș’a Mântuitorului
Lucește pe ceruri
O stea călătorului...

» pag.3

**Democrația
și cultura în
lupta pentru
moștenire**

✂ CRINA BOCȘAN DECUSARĂ

» pag.4

**Marea Unire din
1918 - un simbol
pentru eternitate**

✂ ANDREI BREABĂN

» pag.12,13,24

Profesor-pictor
Cojocaru Vergil-COVER,
membru al UAPR,
secția pictură, prezintă
artiști plastici:

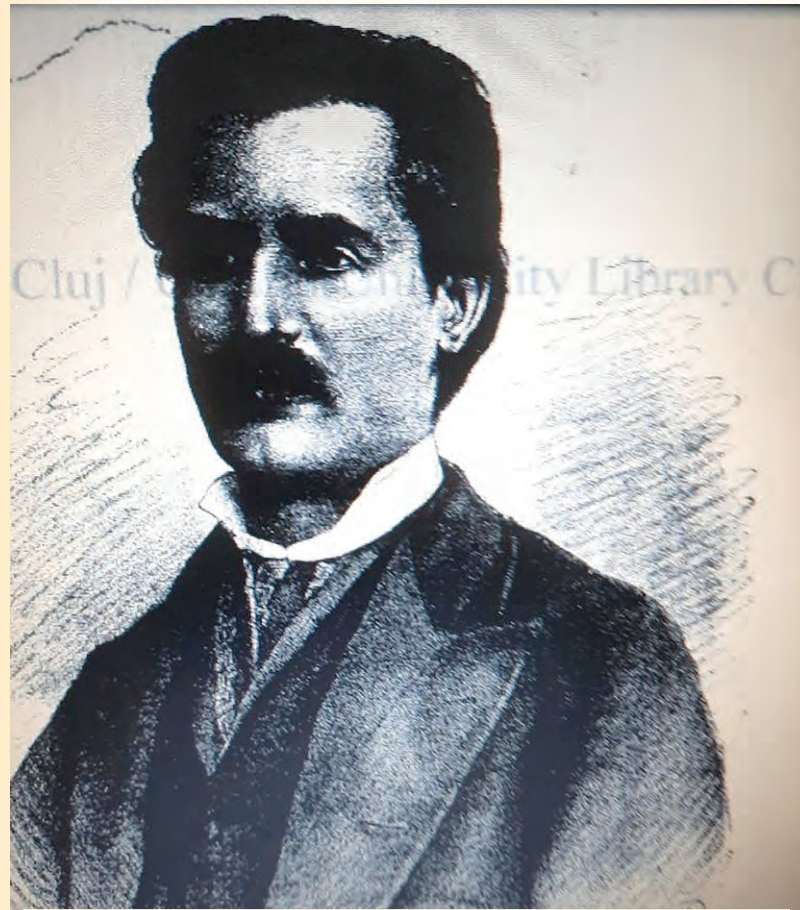
- Irinel Daniela Iacob
- Oana Maria Dincă

Cronica Timpului poate fi achiziționată
din Librăria AGIR, din Bd. Dacia nr. 26,
Sector 1 (Piața Romană).

Puteți urmări revista pe:
📧 facebook.com/uzp.org.ro/
🌐 www.uzp.org.ro
📧 revistedecultura.com

155 DE ANI DE CÂND Mihai Eminescu POPOSEA LA GIURGIU

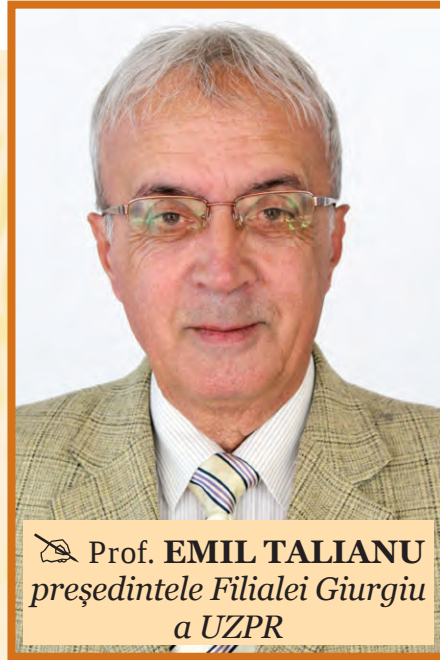
Prima creație grafică, inedită, reprezentându-l pe Eminescu, apărută în presa literară românească, a fost tipărită peste Carpați, pe prima pagină a revistei „Familia”, datată 13/25 ianuarie 1885, sub semnătura unui renumit grafician austriac, Theodor Mayerhofer. Era un portret în creion, o litografie, reproducând cea de-a doua fotografie oficială a Luceafărului.

Din toamna anului 1866 – când Mihai Eminescu, plecat din Blaj unde frecventase clasa a VIII-a, ajunge la Sibiu pentru a se întâlni cu studentul Nicolae Densușianu și acesta îl recomandă, printr-o scrisoare, preotului Ion Bratu din Rășinari, bunicul lui Octavian Goga, pentru a-i facilita trecerea tainică a graniței prin „vama cucului” – până în vara anului 1867, când prezența lui este semnalată la Giurgiu, o scurtă eclipsă ascunde privirilor noastre traectoria vieții sale.

De ce din toate porturile dunărene a fost ales Giurgiu, urmează ca neobosiții cercetători ai vieții poetului să lămurească vreodată.

Poate că l-a atras legănarea Dunării, aici în portul cel mai important de atunci, unde austrieicii înființaseră prima Societate de navigație fluvială, încă din anul 1854. Toi ei au realizat și cea dintâi linie telefonică din Muntenia, pentru a stabili o legătură permanentă cu Bucureștii. Sau, poate lumea mirifică a teatrului a fost motivul stabilirii, pentru o vreme a adolescentului Eminescu la Giurgiu. În acest timp, după cum consemnează publicațiile vremii, Giurgiu era cunoscut ca un oraș „bun de teatru” și dese trecri ale trupei actorilor lui Iorgu Caragiale erau, cu certitudine, știute de Eminescu. Număratele deplasări ale acestei trupe de teatru sunt confirmate și de faptul că unul dintre actori, Daniil Drăghici, domiciliat în București, se căsătorește, după cum atestă documentele oficiale ale timpului, cu giurgiuveanca Marghioala Eftimiu.

Nu se poate pune la îndoială faptul că, despre Giurgiu să-i fi vorbit, în serile lungi de taină când plănuiau trecerea munților, preotul Bratu,

Prof. EMIL TALIANU
președintele Filialei Giurgiu
a UZPR

care a prezentat această localitate de la mal de Dunăre unui alt descendent al familiei, cel care avea să fie eruditul cărturar Nicolae Droc Barcian (14 noiembrie 1846 – 13 decembrie 1920), care, după un timp și-a legat întreaga viață de Giurgiu.

Este posibilă și varianta potrivit căreia venirea la Giurgiu a lui Eminescu să fi fost o retragere vremelnică pe când se afla la București, la fratele lui Iorgu, ofițerul, de frica tatălui lui, care își căuta fiul răătăcor.

Nu trebuie omis nici faptul că, pe atunci, Giurgiu era legat de București prin dese curse ale diligențelor trase de cai, care erau schimbăți la Călugăreni.

„Nelămurită mai rămâne totuși apariția lui Eminescu la Giurgiu”, menționa într-una din scrierile sale eruditul istoric literar George Călinescu, care, în ciuda minuțiozității cu care alcătuia traiectoriile vieților fiecărui scriitor, nu a putut pune sub lumina cunoașterii acest moment din scurta existență a Luceafărului.

Este, apoi, destul de cunoscută povestea angajării lui ca sufleur, de către Iorgu Caragiale, relatată de Găvănescu, un fost actor al trupei, care l-a găsit pe Eminescu printre hamalii din port, în zilele când „sta cu răzătoarea de fier în mână și râdea banițele pline.”

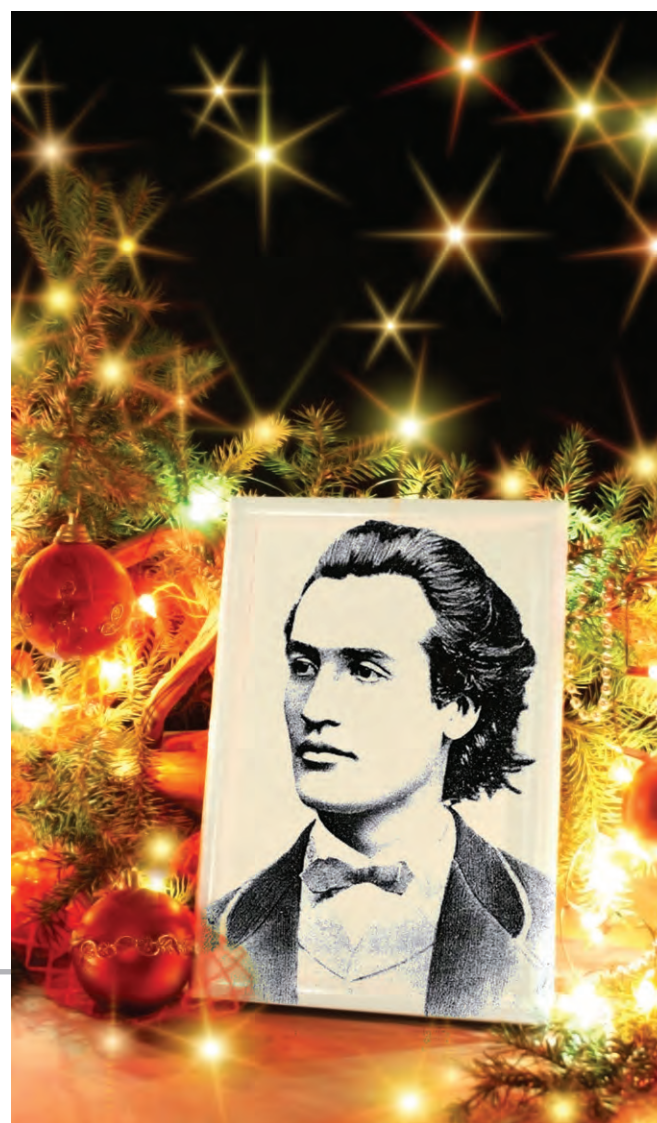
Așadar, Mihai Eminescu nu a fost un hamal, în accepțiunea firească a noțiunii, ci răzător de banițe. Adică râdea, sau mai bine zis, nivela plinul banițelor – unitate de măsură pentru cereale, dublă, cum se spune în zona noastră.

Există colinde vechi, de tradiție, colinde moderne sau adaptări ale unor colinde occidentale. Puțini știu însă că printre zecile de colinde pe care ne-am obișnuit să le auzim an de an înaintea sărbătorii Nașterii Domnului există și unul scris de Mihai Eminescu.

Este singurul colind scris de Mihai Eminescu. A fost publicat în ediția de Crăciun, din 1933, a ziarului „Universul”.

În anul 1933, ziarul „Universul” publica în ediția sa de Crăciun un colind inedit (singurul) al poetului Mihai Eminescu. Articolul menționa că în caietul pe care a fost scris originalul erau notate încă trei strofe neterminate însă de poet.

„Printre zecile de caiete ale lui Eminescu – dăruite Academiei Române de Titu Maiorescu, în 1902 – se găsește unul de 343 de file, înregistrat în Sala manuscriselor sub numărul 2276”, nota Universul.

„Colinde, colinde!” de Mihai Eminescu

Colinde, colinde!
E vremea colindelor
Căci gheața se nădărnicește
Asemeni oglinzilor.
Și tremură brazii
Mișcând ramurelele
Căci noaptea de azi-i
Când scântee stelele.

Se bucur copii și fetele
De dragul Mariei
Își pieptenă pletele,
De dragul Marii
Șa Mântuitorului
Lucește pe ceruri
Ostea călătorului...

Democrația se exercită (acesta e cuvântul, nu se manifestă) în toate domeniile, cu precădere în social media. Aici poți să spui ce vrei, ce crezi tu că știi că alții nu știu și să spui ceva în plus, neapărat ca să nu fie etichetat ca plagiat. Este departe gândul de a continua o cercetare pentru că asta înseamnă efort dacă nu apelezi la wikipedia. Poate că și de acolo s-ar afla măcar în parte până unde s-a ajuns cu revendicarea moștenirii la care ai dreptul. Poate că nici nu interesează foarte mult o moștenire spirituală. Sunt instituții culturale cu jilțuri comode de unde nu se lansează chemarea pentru descoperirea și apărarea a ce avem de neînstrăinat: fibra neamului din care ne tragem, adică graiul și rădăcinile. Circulă zvonuri despre pericolul în care sunt case de cultură și fundații, printr-o circulară de la Primăria Generală, amenințate cu sabia lui Damocles. Democrația în cultură – așadar și educația și instrucția ce se realizează nu

portretul Iuliei Hasdeu
- pictor Diogene Ulyssee Napoleon Maillart

numai pe băncile școlii ori pe laptop – înseamnă că jilțurile comode dau verdict. Asta se întâmplă de multă vreme perseverent, iar semnele devin din ce în ce mai evidente.

Relativ de curând, Uniunea Ziariștilor Profesioniști din România a omagiat persoana (personalități sunt cei care apar la TV și în concert cu mii de spectatori) lui Bogdan Petriceicu Hașdeu,

Casa Iuliei Hasdeu, din 31 Rue Saint-Sulpice, Paris, Franța

Prof.univ.dr. CRINA BOCSAN DECUSARĂ

Democrația și cultura în lupta pentru moștenire

iar la Muzeul Național al Literaturii Române, din București, a fost vernisată o expoziție de manuscrise ale Iuliei Hasdeu din Arhivele Statului, fondul Hașdeu. Cum se manifestă democrația în domeniul culturii? Iată unul dintre pași: nu se vorbește și nu apare măcar menționat actul de naștere al Iuliei Hasdeu, aflat chiar în custodia Muzeului Literaturii, descoperit acolo cu ocazia unor filmări despre familia Hașdeu. Din jilțul directorului se afirmă că nu s-a făcut mare lucru pentru cunoașterea acestei dinastii de cărturari, pentru că acolo nu au ajuns zecile de volume editate în România și în Republica Moldova (unde există un Centru de Hașdeologie), iar ultima descendentă are aura creată de tatăl ei, deși la Muzeu (dar sub alt director, mai aplecat spre istorie și critică literară) au avut loc lansări de carte și conferințe despre Iulia Hasdeu. Nu se spune niciun cuvânt despre faptul că părintele a fost îndurerat de moartea prematură a fiicei, tocmai pentru că nu știuse nimic despre talentul literar și preocupările ei artistice. Bogdan Petriceicu Hașdeu nu a avut răgazul să publice romanele și poveștile pentru copii ale Iuliei în română și franceză, dar ele au văzut lumina tiparului începând din anul 1969 în numeroase ediții.

Și revenim la pașii care se fac în democratizarea culturii. În mod deliberat nu se vorbește de Casa Iuliei Hasdeu, așa cum apare în lista de monumente de arhitectură și istorie literară, marcată cu placă memorială (cu replică în Paris) și în albume despre București. Este singura moștenire materială (în afară de lucrări de drept, istorie și literatură) de la familia Hașdeu, iubitori de neam și țară: Tadeu Hașdeu, Alexandru Hâjdeu, Boleslav Hașdeu, Bogdan Petriceicu

Hașdeu și ultima descendentă, Iulia Hasdeu. La dezvelirea plăcii memoriale a luat parte însuși ministrul Culturii din Republica Moldova (în 1992, Ion Ungureanu), iar la Paris – Dan Hăulică (la rândul lor personalități culturale care și-au marcat prezența prin activitatea depusă în slujba culturii).

Casa Iuliei Hasdeu, aflată în Centrul Istoric, pe actuala stradă Franceză la numărul 14, are însemnul greu vizibil de monument istoric pus pe muchia zidului și este în continuă degradare din cauza infiltrațiilor. Deși legea spune că acei chiriași de după 1989, deveniți proprietari, care se opun să participe la cheltuielile de restaurare pot fi evacuați ca urmare a refuzului, pe clădire apare banner cu „apartament de vânzare”, iar la sesizările către Primărie și Ministerul Culturii nu se răspunde. Așadar, vorbim de o înmormântare de lux sub ochii și cu știința autorităților! Clădirea a trecut și prin pericole mai mari, ca de altfel și Castelul de la Câmpina (ironizat de cei care stau la masa Culturii că a fost conceput prin sedințe de spiritism și de un specialist în pasișare superficială că a fost distrus complet la cutremur), precum și monumentul de la Bellu al familiei Hașdeu. Cu ani în urmă un impostor din Israel, Georgian Dall – ce își alăturase prin notarietate numele de Hașdeu – ceruse retrocedarea. A pierdut în instanță pentru simplul motiv că familia Hașdeu a avut calitatea de chiriaș, și astfel au fost salvate cele două monumente de arhitectură. Imobilul de pe str. Franceză cade victimă nepăsării și necunoașterii valorilor naționale. Este o luptă nedreaptă pe care ne înverșunăm să nu o pierdem. Iulia Hasdeu nota în însemnările/cugetările ei: *Într-o bătălie victorioasă va fi de partea celor care au nevoie de ea*. Este o bătălie grea, în care speranța moare ultima. Ar fi un act de dreptate pe terenul culturii, pentru că nu mai există nici o clădire în București legată de numele acestei dinastii de cărturari europeni.

Casa în care s-a născut Iulia Hasdeu, lăsată în paragină

Sunt popoare în Europa care se mândresc cu istoria lor de o mie de ani cu care își arogă tot felul de pretenții, multe din ele nejustificate. În schimb, noi românii, care trăim aici încă de la începuturile lumii iar trecutul nostru se pierde în negurile întunecate ale timpului ne rușinăm să ridicăm fruntea și să ne susținem răscăpat drepturile, ba chiar am ajuns să facem sluj la porțile acelor aroganți cărora le-am oferit tot ce avem doar pentru a fi acceptați nu printre ei, ci undeva la periferia Europei și așteptăm ca un câine umil să ne mai scape câte un os de ros, resturi ce rămân de la masa lor copioasă, asemenea sărmanului Lazăr din pilda lui Iisus.

Dorința fierbinte de afirmare națională a fost idealul care a marcat nenumăratele bătălii duse de-a lungul veacurilor pentru eliberarea de sub stăpânirea străină și refacerea unității statale, care au culminat cu 1 Decembrie 1918, zi sacră din istoria noastră care ne-a adus în hotarele firești pe care le-am avut odinioară, sfărțecate din nou ceva mai târziu prin voința abuzivă a marilor puteri ale lumii.

Deși au conviețuit în trei state medievale mai mici, la fel ca și multe alte popoare ale Europei, românii nu și-au uitat obârșia comună, păstrându-și limba, datinile și credința, dar mai ales au întreținut legături între ei, deseori determinate de nevoia de a acționa unit în fața unui pericol comun, cum au fost tătarii și otomanii, sau chiar de a se aduna laolaltă prin căsătorii mixte sau impunerea unor Voievozi loiali în țările surori vecine.

Aducerea sub o singură coroană a celor trei țări românești, chiar dacă a fost de scurtă durată, avea să demonstreze că ideea de unitate este posibilă și în fapt, Mihai Viteazul devenind astfel simbolul strădanilor din veacurile următoare care avea să impulsioneze lupta românilor pentru împlinirea acestui măreț ideal. El va fi preluat în programele mișcării revoluționare din 1821 conduse de Tudor Vladimirescu, a răscălei cu profund caracter național din 1784 care i-a avut în frunte pe alți martiri ai neamului românesc, Horea, Cloșca și Crișan, ca apoi să dea în clocot în vâlvățiile Revoluției pașoptiste care aveau să conducă la Mica Unire din 24 ianuarie 1859 și apoi la Războiul de Independență. Prigoana și umilințele la care erau supuși românii din Bucovina și mai ales din Transilvania aveau să dea un nou impuls luptei pentru drepturi naționale și alipirea la patria mamă care vor crește în amploare mai ales după instaurarea în 1867 a dualismului austro-ungar, prin încorporarea Transilvaniei la Ungaria, care a proclamat existența unei singure națiuni și a unei singure limbi, cea maghiară.

E greu de descris entuziasmul cu care ostașii români au trecut Carpații pentru a-și elibera pe frații lor din Transilvania și a pune capăt nedreptăților la care au fost supuși vreme de secole, fiind socotiți națiune tolerată în propria lor țară, vatră milenară a strămoșilor daci. Peste tot sunt primii cu brațele deschise, cu urale înflăcărâte și lacrimi în ochi. Brașovul, Făgărașul și Ținuturile Secuiești constituite din nevoia de apărare a Regatului Ungariei de atacurile tătarilor sunt rând pe rând eliberate, armata română ajunge să elibereze o treime din Transilvania fiind oprită la Turtucaia de forțele covârșitoare ale dușmanului în condițiile în care aliații nu și-au respectat înțelegerea, de a oferi României arme și muniții și de a întări frontul din Dobrogea, fiind nevoie să fie trimise trupe române. Găsind punctul vulnerabil, forțele austro-ungare condu-

se de Erich von Falkenhayn, fost ministru de război și șef al Marelui Cartier al armatei imperiale austro-ungare comandate de arhiducele Carol, moștenitorul Coroanei habsburgice, reușesc să rupă frontul la Târgu Jiu, de unde se îndreaptă spre Craiova, în timp ce forțele germane conduse de generalul Anton Ludwig August von Mackensen trec Dunărea pe la Zimnicea, continuându-și înaintarea spre capitală, pe care o ocupă în 23 noiembrie 1916, în timp ce regele, parlamentul și guvernul României se retrag la Iași.

Iarna trupele române primesc arme de la aliați, care reiau ofensiva în vara anului 1917 obținând victorii strălucite la Mărăști, Mărășești și Oituz unde a murit eroic și Ecaterina Teodorescu, cunoscuta eroină sublocotenent. La bătălii au participat cu însuflețire osteni de naționalitate română din armata austriacă luați prizonieri de ruși, care au cerut să intre în armata română, voluntari veniți din toate provinciile ocupate cât și din Regatul României, atrași de reforma agrară și electorală anunțate de guvern la 23 martie 1917.

Statisticile constată că în primul război mondial poporul român a dat mari jertfe de sânge însumând 250.000 ostași și 450.000 civili care au murit, la care se adaugă peste 100.000 răniți, raportat la o populație de 7.400.000 de locuitori din care doar 2.200.000 bărbați, restul fiind femei, bătrâni și copii. Pe fondul crizei generate de război și a menținerii rânduieilor feudale, în Rusia începe revoluția, în martie 1917 fiind răsturnat regimul țarist, ca în octombrie să ia puterea bolșevicii conduși de V.I. Lenin, care la 15 decembrie încheie un armistițiu cu Puterile Centrale, acesta fiind urmat de pacea de la Brest Litovsk din 3 martie 1918.

Rămasă singură România este nevoită să accepte pacea umilitoare impusă prin Tratatul încheiat la București-Buștea în 7 mai 1918, care nu a fost ratificat niciodată. Prin acest tratat se pierdea Dobrogea și 5.600 km pătrați în preajma Transilvaniei, fiind impuse și alte condiții cum ar fi controlul finanțelor, al petrolului și șantierelor navale de la Dunăre, acestea urmând a fi luate cu o chirie minimă pe 99 ani, o situație ceva mai bună decât cea de azi, când aceleași puteri au pus stăpânire pe păduri, energie, finanțe și alte bogății ale țării chiar și fără a primi acea chirie modică impusă atunci. Aceeași Mărie cu altă pălărie, adevărindu-se proverbul că lupul își schimbă părul dar năruval ba, iar marile puteri de orice neam, credință sau regim politic ar fi se poartă la fel cu țările mai mici, fiind la fel de nesătute și de hrăpărețe.

În 2 noiembrie 1917 noul guvern bolșevic condus de V. I. Lenin proclamă egalitatea și suveranitatea popoarelor din fostul Imperiu Țarist și dă Declarația drepturilor popoarelor din Rusia, în baza căreia românii din Basarabia trec la împlinirea aspirațiilor naționale. Sfatul Țării, care s-a întrunit la 21 noiembrie 1917, decide la 2 decembrie proclamarea Republicii Democratice Moldovenești, care se declară stat independent la 24 ianuarie 1918, pentru ca la 27 martie să hotărască unirea cu România. În 30 martie documentul prin care s-a consfințit unirea a fost prezentat regelui Ferdinand, care se afla la Iași, și care a ratificat-o printr-un Decret emis în 9 aprilie 1918, dată la care doi reprezentanți ai Basarabiei au intrat în guvernul României.

Tot un act de mare curaj a fost revenirea Bucovinei la patria mamă, care s-a realizat prin hotărârea luată în

Congresul General al Bucovinei, convocat în 28 noiembrie 1918 în pofida Manifestului împăratului Carol I de Habsburg adresat în 16 octombrie 1918 „Către popoarele mele credincioase”, prin care propunea reorganizarea fostului Imperiu Austro-Ungar într-o federație formată din șase state, Transilvania urmând să rămână în componența Ungariei iar partea de nord – vest a Bucovinei în Ucraina, aceasta din urmă grăbindu-se să convoace Adunarea Națională Constituantă în 19 octombrie care a proclamat „independența” Ucrainei ce îngloba și Bucovina nord-vestică în cadrul federației Austro-Ungare. A fost nevoie de maturitate și fermitate politică și diplomatică, inclusiv de intervenție armată, pentru a se asigura ordinea în Bucovina devenită obiect de dispută între români și ucraineni, mai ales după abdicarea împăratului Carol I de Habsburg la 11 noiembrie, în ziua următoare Austria fiind declarată Republică. Actul Unirii a fost ratificat de regele Ferdinand prin decretul din 31 decembrie 1918, când doi reprezentanți ai Bucovinei au intrat în guvernul României.

Întrunit în sedință în noaptea de 30 noiembrie, Consiliul Național Român a definitivat Rezoluția care urma să fie prezentată Marii Adunări Naționale. Deși a nins toată noaptea, Alba Iulia era în sărbătoare, peste tot fluturau drapelul tricolor și se scanda „Trăiască România!”

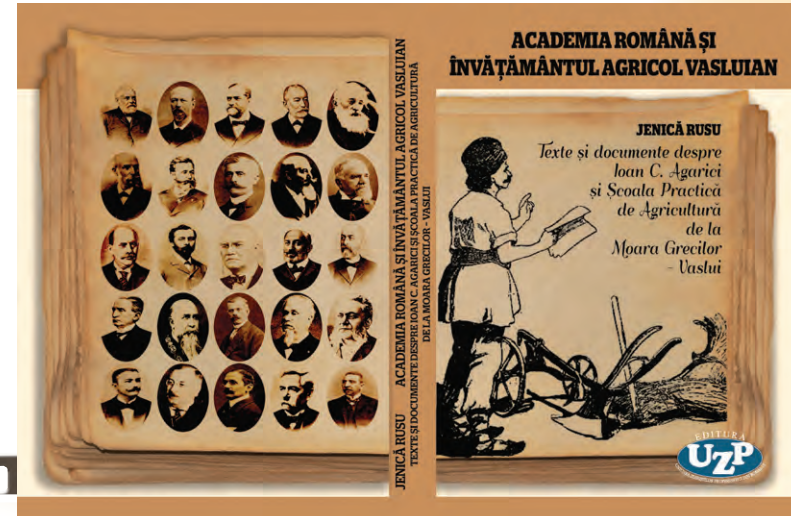
În ziua de 1 Decembrie 1918 la orele șapte în piața mare a orașului Unirii începe defilarea celor peste 100.000 de români veniți din toate colțurile Transilvaniei, toți îmbrăcați în haine de sărbătoare, împodobiți cu cocarde tricolore, purtând drapelul tricolor și tăblițe pe care erau înscrise numele comunelor din care veneau. Multimea intona „Deșteaptă-te române”, „La arme”, „Pe-al nostru steag e scris unire” și alte cântece patriotice. De aici se îndreaptă spre Câmpul lui Horea, o câmpie din partea de vest a orașului, piața centrală fiind neîncăpătoare.

Cei 1.228 delegați aleși prin vot se întrunesc în sala Casei Militare, aflată în Cetatea Alba Iulia, ornată cu drapelul tricolor și tablouri ale lui Mihai Viteazul, Horea, Cloșca și Crișan. La orele 10, după ceremonia religioasă, se deschid lucrările Marii Adunări Naționale prin cuvântul lui Ștefan Cicio-Pop. Vasile Goldiș dă citire Rezoluției Marii Adunări Naționale a Românilor din Transilvania, Banat și Țara Ungurească care decretează Unirea cu România, urmând ca la baza noului stat să stea libertatea națională, religioasă, de asociație și de întrunire, libertatea presei, vot universal și reforma agrară, pentru că pământul acaparat de grofii maghiari făcea ca românii să fie iogați în propria lor țară. Se propune autonomia Transilvaniei și a celorlalte teritorii locuite de români până la întrunirea Constituantei României. Rezoluția susținută de Iuliu Maniu din Partidului Național Român și de Iosif Jumanca din partea social-democraților, a fost adoptată cu unanimitate de voturi. Președintele Marii Adunări Naționale, George Pop de Băsești, propune ca Rezoluția să fie adusă la cunoștință poporului aceasta fiind citită de Vasile Goldiș în aplauzele furtunoase ale mulțimii adunată pe Câmpul lui Horea, urmând nenumărate luări de cuvânt la cele opt tribune amenajate în timpul nopții. Toți acești fruntași au Revoluției Unioniste nu au preocupat nici un efort pentru împlinirea crezulului lor.

Unirea din 1 Decembrie 1918 a fost ratificată de regele Ferdinand prin decretul din 24 decembrie 1918, trei ardeleni fiind incluși în guvernul României.

Jurnalul Jenică Rusu a lansat volumul „Academia Română și învățământul agricol vasluian”, apărut la Editura UZP

La sediul Asociației Casa de Ajutor Reciproc a Pensionarilor „Elena Cuza” Bârlad a avut loc recent lansarea cărții „Academia Română și învățământul agricol vasluian”, scrisă de jurnalistul Jenică Rusu, tipărită la Editura Uniunii Ziariștilor Profesioniști din România.

Evenimentul, desfășurat într-o atmosferă plăcută, plină de zămbete, de voie bună și de cuvinte frumoase, a fost una plină de emoție pentru autor, care i-a așteptat pe invitați în locul de desfășurare al evenimentului cu pâine și sare, ca rememorare a momentului cum elevii Școlii de Agricultură „Ioan C. Agarici”, de la Moara Grecilor, școala înființată de Academia Română, își întâmpinau musafirii.

Moderatorul evenimentului a fost domnul magistrat Nicolae Mihai, președintele Asociației Casa de Ajutor Reciproc a Pensionarilor „Elena Cuza” Bârlad, susținătorul moral și material al tipăririi cărților multor membri ai Asociației, gesturi prin care caută să promoveze valorile naționale.

Programul a cuprins prezentarea tuturor celor prezenți în sala „Alexandru Ioan Cuza”, momente realizate de magistratul Nicolae Mihai, președintele Asociației Casa de Ajutor Reciproc a Pensionarilor „Elena Cuza” Bârlad. Apoi s-a derulat un program artistic în interpretarea, la chitară și vocal, a suitorilor gemene Mereuță Amedeea și Anisia. Au fost susținute alocuțiuni de către prof. doctor Marin V. Dumitru, prof. Petruș Andrei, membru al Uniunii Scriitorilor din România, cms. șef de poliție Vasile Chelaru, prof. Dobrin Ioan. După un alt moment muzical, susținut de directorul Centrului Cultural Pogonești, Constantin Laurențiu, a urmat altă serie de alocuțiuni, susținute de către prof. Roxana Miron Feraru, fost viceprimar al Municipiului Bârlad, actual consilier județean în cadrul Consiliului Județean Vaslui, cadrul militar (r) Ursu Lucian,

prof. Munteanu Lucia, Pascal Alexandrina. Nicolae Mihai, președintele Asociației Casa de Ajutor Reciproc a Pensionarilor „Elena Cuza” Bârlad a vorbit despre activitatea jurnalistului Jenică Rusu ca membru al Asociației, căruia i-a fost înmănată placheta de onoare și medalia de aur a Asociației. Au urmat alte momente artistice, susținute de prof. inv. Andrei Dumitru și directorul Centrului Cultural Pogonești, Laurențiu Constantin, precum și de Ansamblul Seniorilor al Asociației Casa de Ajutor Reciproc a Pensionarilor „SPERANȚA” Rădăuți.

Între aceste momente, jurnalistul Jenică Rusu a luat de mai multe ori cuvântul și, la mulțumirile și felicitările care i s-au adresat, a răspuns cu mulțumiri, diplome și medalii de recunoaștere publică a excelenței profesionale a celor prezenți, având în vedere că participanții, magistrați, profesori, cadre militare, ingineri, medici, economiști, sunt la vârsta împlinirii profesionale.

Cartea „Academia Română și învățământul agricol vasluian”, având la bază documente și articole din presa vremii, este un demers manifest-jurnal biografic de restabilire în conștiința publică a vieții omului de valoare Ioan C. Agarici (ns. 1825 – d.1895), vasluian la origini, primul primar al orașului Roman, deputat timp de trei mandate în Parlamentul României, dar, mai ales a activității Academiei Române în această parte a țării, în localitatea Moara Grecilor, azi cartier al orașului Vaslui, prin implicarea financiară, morală, intelectuală, didactică, socială pe parcursul a aproximativ 50 ani, fapte de mult uitate, dar care au condus la pregătirea practică și intelectuală a sute

de fii de țărani care s-au făcut ulterior remarcăți în administrația publică, viața politică, militară, socială, culturală a țării, având la bază doar studiile Școlii de Agricultură Ioan C. Agarici, instituție școlară înființată și susținută de Academia Română cu mari eforturi.

„Pe lângă pasiunea, atât de evidentă, de a filma, scriu de peste 25 ani, astfel că de-a lungul timpului am acumulat un bogat material publicistic. O parte, prin colaborările cu diferite instituții de presă și nu numai, l-am publicat sub forma unor articole și studii. Întotdeauna am fost pasionat de cercetare de a scoate și a aduce la lumină adevăruri uitate. Dacă am lua aminte la acestea ce bine ar fi, fiindcă faptele nobile cu impact pozitiv în viața multora pot fi făcute oricând, fără teama de a greși. Este prima mea carte, iar dacă voi avea sănătate vor mai urma cu siguranță și altele. Cartea «Academia Română și învățământul agricol vasluian», tipărită la editura Uniunii Ziariștilor Profesioniști din România, pe lângă cele șapte exemplare care au mers la Biblioteca Centrală, pe lângă cele dăruite până în prezent unor persoane și instituții, se poate găsi pentru împrumut în județul Vaslui și la Biblioteca Județeană «Nicolae Milescu Spătarul» unde am predat alte exemplare. De asemenea, tot cu această ocazie, adresez mulțumiri și autorităților din orașul Roman, care, ca urmare a demersurilor mele scrise, după ce am identificat mormântul lui Ioan C. Agarici, abandonat și uitat, au refăcut, atât cât s-a putut, aspectul fizic, astfel că în prezent este marcat așa cum se cuvine”, a conchis jurnalistul Jenică Rusu.

Confesiunea Sfântului Ciprian de Antiohia

Toți cei care luați în nume de rău misterele lui Hristos, priviți lacrimile mele și luați aminte la puterea a tot ceea ce este conținut în ele! Toți cei care sunteți fermecați de vămile care vin de la demoni, aflați de la mine cât de mari sunt vanitatea și batjocura din ele! Niciunul dintre voi nu va fi în stare să fie mult mai temător de Dumnezeu, decât am fost eu mai înainte, nici să examineze lucrurile referitoare la așa numiții zei, mai bine decât mine și nici nu vor putea obține mai multă energie de la ei. Eu sunt Ciprian, care din copilărie am fost închinat lui Apollo, ca un dar de mare preț. Încă de când eram copil, am fost inițiat în arta de regizor a Dragonului. Cu toate acestea, nu aveam nici șapte ani când am intrat în misterele lui Mithra. Văzând că eram un străin, am fost făcut imediat cetățean atenian de către părinții mei. Când aveam zece ani, am purtat torța pentru Demeter și m-am prezentat la statuia lui Core și am slujit șarpele lui Pallas pe Acropole, atunci când am fost promovat ca slujitor al templului. Apoi, am ajuns pe muntele Olimp, locuința zeilor, cum afirmă aceștia și am fost inițiat în comunitatea de sunete și de numărare a zgomotelor. Am văzut acolo copaci care produc vedenii și ierburi care par să lucreze prin intervenția divină. Am văzut acolo succesiunea anotimpurilor, datorită schimbării vântului și diversitatea zilelor produsă de anumite energii opuse. Acolo, am văzut cete de demoni, unii scandând, alții războindu-se, alții zăcând în ambuscadă, înșelătorii și multe încurcături. Și, în ce vreme am așteptat acolo patruzeci de zile, am văzut falanga fiecărui zeu și a fiecărei zeițe; din acel loc, regatele-ca să spunem altfel-trimitau vântul, pentru a activa verificare dintre zei pe pământ, printre neamurile de tot felul. M-am hrănit, numai după apusul soarelui, cu fructe; pe când aveam cinsprezece ani, am fost inițiat în cei șapte Hierophantes, în energia fiecăruia dintre zei, pentru că părinții mei doreau ca eu să descopăr lucrurile Pământului, aerului și mării, nu doar ceea ce se referea natura distrugerii, ci și a regenerării cu ajutorul ierburilor. Apoi, am venit la Argos, pe vremea misterelor lui Beral. Am fost inițiat acolo în consfățuirii referitoare la unitatea aer-eter și eter-aer, și de asemenea: pământ-apă și apă-aer. Am ajuns în Elis și apoi, am fost ocupat cu Artemis Tauropolos, în Lacedemon unde am învățat amestecul și împărțirea materiei și asaltul dat de povestirile ambiguități și sălbatic; de la frigieni am prins ceea ce se referă la precizie și am învățat hepatoscopia: printre barbari, am învățat ornitomancia și precizarea, funcție de circulația animalelor cu patru picioare și cercetarea semnelor de cunoaștere a fiecărui strigăt ascuțit al lemnului și al pietrei și al morților din mormintele lor și scărbăitul ușilor și a membrilor.

Nimic pe pământ, în aer și în mare nu a fost necunoscut pentru mine: nici ceea ce se referă la apariții, nici ceea ce se referă la cunoaștere, nici ceea ce se referă la distribuție, nici ceea ce se ține de mecanică, nici ceea ce este artificial și nici

cele referitoare la transferul vrăjilor și înscireri și tot genul acestora de lucruri. După toate acestea, când am avut douăzeci de ani, am venit la Memphis, printre egipteni și acolo am dobândit experiență, în cele mai intime sanctuare în care se unesc cu ființele în jurul pământului; și am câștigat experiență în cele care, în regiunea astrală sunt apotropaice. Acolo am ajuns să știu cât de mulți conducători ai întinericului există și modul în care acestora le merge bine în suflète și au comuniune cu propriile lor organisme și ce fel de energie este emanată prin ele; rapiditate în funcționare, cunoaștere, memorie, frică, îndemănare și în violenție, dorință nerostită, uitare și frivolitate a gloatei și lucruri de felul acesta. Acolo am ajuns să cunosc înfățișarea pământului, cutremurele și ploile torențiale, mișcarea violentă a Pământului a mării produse artificial, cu scopul de a opune mișcării providențiale a lui Dumnezeu.

Am văzut cum e evlavia și necredincioșia sunt puse împreună, dar și cunoștințele cu lipsa facultății de cunoaștere, justiția cu nedreptatea, stabilitatea cu distrugerea. Am văzut forma falsității, o formă peștrită și trimorfică de adulter: sângeros, spumos, ca o sepie; forma de mânia, ca o piatră pustie și arsă și cea mai sălbatică formă, forma de trădare, vicleană, naturală în multe limbi; forma de ură oarbă, cu patru ochi în partea din spatele craniului, evitând întotdeauna lumina, cu multe picioare care atârnă direct din cap și fără burtă; formă de invidie similară cu gelozia, dar diferită, în sensul că își folosește limba ca pe o coasă. Și am văzut acolo forma fiecăruia defect pe care fiecare demon le poartă și le aruncă asupra lumii. Am văzut acolo forme de pasiuni și vanitate și virtutea goală și înțelepciunea goală și justiția goală, în care conduc grecii filozofi la rătăcire. Pentru că sunt împodobite cu totul, dar nu au existență reală, aceste forme se risipesc, unele ca un nor de praf, altele ca o umbră; pentru că, în patimilor, demonii le pregătesc pentru a provoca abateri de la subiect/digresiune, astfel încât să nu umple multe cărți cu

scrisul; descriind majoritatea patimilor, fac aluzie la gravitatea lipsei mele de evlavie pentru tine și, din multele pe care le am, menționând cât doar câteva.

Când am împlinit treizeci de ani, am plecat din Egipt la caldeeni, pentru a învăța mișcarea eterului, acești oameni spunând că ea are loc în flăcări iar cei mai riguroși dintre ei spun că apare în lumină. De la ei am ajuns să cunosc speciile de stele, plantele și dansurile stelor, ce se asemănau unor ordine de luptă. Acești bărbați mi-au descris în detaliu casa fiecăruia dintre stele și a lor; și a combinației alimentelor și băuturilor; și legăturile spirituale cu oamenii, care sunt realizate pe baza de lumină. Mi-au arătat cum sunt conșinși să ia parte la medieri și am fost uimit să văd că și lumea aceasta este împiedicată de spiritele aeriene ale întinericului. Am ajuns să cunosc tratatele lor - unul cu celălalt - și a fost uimitor să văd că acestea au fost legate de jurăminte specifice. Au existat aranjamente acolo au, existat interdicții acolo, a existat o dorință de a beneficia de parteneriatul lor, pe care domnitorul a pus-o la dispoziția lor, cu înțepciunea lui teribilă.

Din aer, el amintea cu gândirea cea mai rapidă, din pământ, a umplut limba cu înșelăciune, de lumea interlopă, a umplut scopul cu lucrarea plină de răutate; în felul acesta, nu le-a lăsat libertate pentru ai ține departe de credință și de Dumnezeu, dar și pentru venerarea lui. El a adus totul în eroare și a statornicit totul; el însuși, având izvorul vanității, îndrumă la fărâdelege. Crede-mă, după ce l-am potolit cu jerfe, l-am văzut pe diavol. Crede-mă, eu chiar l-am primit cu bucurie și am stat de vorbă cu el, și am fost de recunoscut ca fiind printre cei care au deținut pozițiile principale pe lângă el. El mi-a menționat despre wellgrown, un flăcău, un tânăr, Jambres, care era demn de a se asocia cu el. Mi-a promis că mă va face conducător, după ce va trece timpul lucrurilor din viața mea și că mă va ajuta în această viață. Din acest motiv el a pus într-un loc tainic o falangă de demoni pentru mine, de cât l-am onorat. „Fii bărbat”, a strigat cu voce tare la mine, în timp ce ieșeam „cel mai minunat Ciprian”; și, după ce s-a ridicat în picioare, m-a însoțit afară. Din acest motiv, toți conducătorii săi mi s-au supus și mie, văzând onoarea primită din partea lui. Forma lui era ca o floare aurie împodobită cu pietre prețioase; și-a încoronat capul cu pietre de tot felul împletite împreună-energiile care au iluminat câmpia; îmbrăcăminte lui era diferită, iar când s-a încoronat, s-a zgduidit pământul. Cu adevărat, mare a fost afișarea, în jurul tronului său, a diferite grade, care și-au pus formele și energiile în subordinea lui! De asemenea, el s-a așezat pentru a ilumina locul; a uluit pe toată lumea, îngrozindu-i enorm. Pentru el și-a împletit asemănarea cu el însuși printre toate stelele și planetele și creaturile demonului Domnului, pregătindu-le pentru lupta cu Dumnezeu și îngerii săi, prin care el a pretins să conducă pe căi

Pr. Prof. Univ. Dr. IOAN STANCU

greșite ca Dumnezeu, din moment ce, în realitate, nu posedă nimic, cu intenția de a întreține totul într-o imagine întunecată.

La fel ca în gândul nostru: noi avem amintiri cu formele celor ce au murit și îi vedem, chiar dacă ei nu apar, și am conversa cu ei, chiar dacă formele acestea nu pot conversa; așa încât Diavolul, care, după formarea imaginilor formelor acelor lucruri care sunt sacre pentru el, îi așează în jurul său și a tovarășilor săi; el dă ploaie, dar nu apă; face foc, dar nu bun, oferă pești, dar nu hrană, și, prezintă aur, dar nu este real. Și apoi, din alte materiale, el așează un oraș, case și câmpuri, munți și de asemenea iarba, florile, lână și înflorirea, el așează substanța visurilor, căci el însuși înșală suflètele, în timpul nopții. Astfel, el prezintă toate aceste lucruri și oamenii necredincioși care îl servesc sunt pregătiți, de asemenea, pentru a face aceste lucruri. Ce au fost pentru mine toate acestea; eu, care nu am vrut să vin la Dumnezeu și care nu am cunoscut slăbiciunea dragonului și toată puterea lui și lăudăroșenia lui, pentru că am fost îngropat în întinericul neevlaviei? Apoi, din moment ce am știut că el doar înșală și nu face nimic real, am criticat minciunile lui. De la fecioara Iustina am ajuns să știu că demonii sunt de fum și nu au putere asupra nimic; în prezența fecioarei creștine, am văzut dragonul stins de tot, fără să aibă putere nici măcar cât un tânțar. De pioasa fecioară am fost convins că regele întinericului, care face cunoscută vârsta lui mare, înșală. Dragonul a fost călcat în picioare ca un vierme de fecioara Iustina; el a stat în picioare lângă ușa fetei, fără să poată intra. Cel care a ajutat la falangele fără număr nu a fost destul de puternic pentru a rupe cu o scândură ușa ei. Cel care crede că el conduce peste tot, a devenit obiect de batjocură pentru fecioară; cel care crede cu trufie credea că poate să scuture tot ce este sub cer, în realitate, a fost supus de către o femeie; pentru că el, cel care spune că întoarce cerurile cu susul în jos, nu a fost capabil să modifice planurile ei. Cel care urlă ca un leu împotriva tuturor, a stat lângă vestibulul ei ca un tânțar, neîndrăznind să atace; și cel care apare să-i alarmeze pe oameni, nu a năvălit peste fecioară din lașitate. Apoi, când am plecat din Caldeea, am ajuns în Antiohia și am făcut minuni asemenea unui antic și am dat dovada vrăjitoriei mele. Am fost un celebru filosof-magician, căci am avut o mare înțelegere a tăramurilor invizibile.

COMOARA DE LA SFÂNTA MĂNĂSTIRE COMANA

Oamenii simt și vin să se înfrupte din această vocație mărturisitoare

Am ajuns acum câțiva ani la Mănăstirea Comana împreună cu regretatul meu soț Mihail Diaconescu, la îndemnul scriitorului general de flotilă aeriană Radu Theodoru, veteran de război, apoi cu domnul Adrian Popa, unul dintre arhitecții revistei *Valahia* de la Giurgiu.

Îmi amintesc mereu cu emoție de ultima noastră vizită împreună la Comana. Era în decembrie 2019. Părintele stareț Mihail ne-a invitat la o întâlnire organizată în preajma Sfintei Sărbători de Crăciun, alături de domnul general Radu Theodoru și de un grup de elevi de la Școala gimnazială nr. 79 din București. Elevii erau însoțiți de doamna profesoară Camelia Ristea și de părinți. Ei nu se aflau pentru prima dată la Sfânta Mănăstire.

Întâlnirea a început cu o instructivă lecție de istorie prezentată de scriitorul Radu Theodoru, îmbrăcat în uniformă de general de aviație și a continuat cu o vizită la Mausoleul eroilor căzuți în Primul Război Mondial, amenajat în curtea mănăstirii.

Comoara de la Sfânta și Voievo-dala Mănăstire Comana sunt oame-nii. Cei care au fost și cei care sunt astăzi, strănși în jurul ei. Monahii și credincioșii laici (lucrători în gospodă-rie), toți sub oblăduirea atentă și plină de dragoste a părintelui arhimandrit Mihail Muscariu, cuviosul stareț, și oame-nii care vin să fie aproape de Dum-nezeu, la sfintele slujbe de duminică și de sărbători, precum și la evenimentele organizate cu diferite prilejuri. Ei vin din comună, din localitățile învecina-te, din București, din țară și nu numai.

Un loc încărcat de istoria neamului și plin de har

„Astfel, pe lângă vocația reperului spiritual, Comana și-a confirmat și vocația mărturisitoare, căci ce altceva este viața călugărilor dacă nu mărtu-ria viețuirii în și împreună cu Hristos Domnul nostru”, scrie Preasfințitul Pă-rinte Ambrozie, Episcopul Giurgului, în *Predoslovie* la volumul ce conține teza de doctorat a părintelui stareț Mi-hail, intitulată *Mănăstirea Comana, între istorie și legendă*. „Pătruns în curtea ei printr-o poartă tăiată în zi-durile unui masiv turn-clopotniță, ești întâmpinat de un călugăr uriaș. Este starețul mănăstirii, părintele arhi-mandrit dr. Mihail Muscariu. El poate, cu farmec și smerenie, să-ți spună po-vestea locașului sfânt”, notează dom-nul prof. univ. dr. Radu Ștefan Vergatti, conducătorul tezei de doctorat, în *Cu-vânt înainte*. „Este prima monografie cu caracter științific a Mănăstirii Co-mana”, adaugă domnia sa.

„Faptul că Sfânta Mănăstire Co-mana este atestată documentar la data de 27 sept. 1461, pe timpul glo-riuosului domnitor Vlad Țepeș al Țării Românești, arată marea ei importanță istorică și spirituală. [...] Etape isto-rică, înfruntări și evenimente politi-ce, drame copleșitoare, înălțări și că-deri, dar mai ales trăiri duhovnicești care ne zidesc sufletește sunt înfățișate de părintele stareț Mihail Muscariu cu rigoare documentară și istorică”, menționează Mihail Diaconescu în *Precuvântare* la teza de doctorat.

„La 35 km sud de București, ajungi în Împărăția apelor, unde ctitori cu știință au ridicat-o, lângă Delta Neaj-lovului și codrii Vlăsiei. [...] Numai aici Istoria se împletește cu Vespnicia într-o armonie desăvârșită, transformând totul într-un ținut de sfințenie și legen-dă”, scrie părintele stareț.

Am avut ocazia să-l cunosc și pe Preasfințitul Părinte Episcop Ambrozie al Giurgului. După oficierea slujbei de Sfânta Maria. În ziua de 15 august 2020, Preasfințitul Episcop mi-a vorbit cu emoție despre regretatul meu soț, pe care îl cunoscuse și îi aprecia scrierile.

Cei care slujesc la Mănăstirea Co-mana sunt oameni frumoși în cuget, o adevărată comoară. Această comoară este însă mult mai mare. Ea este între-gită și de oamenii necunoscuți care in-tră pe porțile larg deschise și primitoa-re, în căutarea liniștii și comuniunii cu Dumnezeu. Nu pot încheia fără a vor-bi și despre *Familia Comana*, care s-a creat în jurul părintelui stareț Mihail și a părintelui Macarie.

Familia Comana înseamnă un grup de oameni pe care Dumnezeu i-a adus împreună la slujbele din biserică

Datorită doamnei profesoare Came-lia Ristea, m-am integrat și eu în aceas-tă frumoasă Familie, care întregeste co-moara de la Sfânta Mănăstire. Ei asistă la slujbe, împreună cu părintele stareț merg în pelerinaje și sunt prezenți la toate evenimentele cu semnificație re-ligioasă, istorică și culturală ce se pe-trec la Comana. Sunt oameni de dife-rite profesii, pe care îi unesc credința și smerenia. Uneori, după sfânta slujbă din biserică, doamna dr. Mihaela Fo-tescu îi invită în grădina ei de la Casa cu mestecenii (nume pe care l-au stabilit împreună) din Comana. Aici se discută și se stabilesc evenimente social-cul-turale și pelerinaje pe la alte mănăstiri.

Acești oameni despre care am amin-tit, se adaugă mulți alții. Ei sunt o co-moară vie. Sunt uniți în jurul Mănăs-tirii Comana, a părintelui arhimandrit dr. Mihail Muscariu și a părintelui Ma-carie. Pentru mine și pentru ei Mănăs-tirea Comana este un reper, un loc de contemplație și rugăciune, de pace și binecuvântare.

CORINA VLAD DIACONESCU

GALA PREMIILOR UNIUNII ZIARIȘTILOR PROFESIONIȘTI DIN ROMÂNIA, ediția 2022

Cu siguranță unul dintre cele mai importante evenimente ale breslei jurnaliștilor, Gala Premiilor anuale ale Uniunii Ziariștilor Profesioniști din România a avut loc în data de 9 noiembrie 2022, la Teatrul Teatrelor din București, și s-a bucurat de o prezență numeroasă, amintind aici pe: președintele Uniunii Ziariștilor Profesioniști din România, Sorin Stanciu, secretarul general Mădălina Corina Diaconu, Ovidiu Zăncă, purtătorul de cuvânt Lavinia Șandru – cea care a fost cu distincție și aplomb și prezentatoarea Galei, vicepreședinte Miron Manega, Roxana Istudor, Dan Constantin, Teodora Marin, Firiță Carp, președinte de Filiale UZPR, Prefectul Capitalei, Toni Greblă, Dan Cărbunaru, purtător de cuvânt al Guvernului, membri ai UZPR, jurnaliști și oameni de cultură.

În cadrul Galei, au fost acordate premii și trofee jurnaliștilor care s-au înscris la ediția de anul acesta a evenimentului, ce a avut tema „Pandemie și Patriotism” și au intrat în sufragiile juriului de specialitate.

Președintele UZPR, Sorin Stanciu, deschizând Gala, a menționat că

Premiile anuale ale UZPR sunt deschise atât membrilor UZPR, cât și jurnaliștilor care nu sunt membri ai UZPR. A fost subliniată forța Uniunii, care numără în prezent peste 4.300 de membri. „Întâlnirea noastră are menirea să elogieze eforturile creatoare ale unor colegi de-ai noștri în aceste vremuri complexe și complicate și care și-au îndeplinit cu brio misiunea de a fi jurnaliști în pas cu timpul său, martor, dar și cetățean activ, implicat în desfășurarea evenimentelor. Pentru a stimula imaginația creatoare a colegilor noștri de breaslă, ca în fiecare an am proclamat o temă de actualitate - ea a fost proclamată cu mai bine de un an urmă - intitulată «Pandemie și Patriotism». Alături de cei doi subiecte poate fi interesantă dar provocatoare”, a spus președintele UZPR, Sorin Stanciu, în deschiderea evenimentului. Dumnealui le-a propus celor prezenți un moment de aducere aminte în care a fost prezentat un scurt fragment din ultimul interviu pe care fostul președinte al Uniunii Ziariștilor Profesioniști din România, Doru Dinu Glăvan, l-a acor-

dat jurnalistei Mădălina Corina Diaconu. „Pandemie și Patriotism. Poate sunt ciudate aceste asemănări, dar nu sunt ciudate, sunt chiar bine-venite, pentru că trăim și în 2021 și de acum încolo, o bună bucată de vreme, în această pandemie și de aceea am legat pandemia de patriotism, pentru că și în vremuri de pandemie, și mă refer la anul 1918, am realizat Marea Unire, înaintașii noștri, tocmai în perioada în care a fost cea mare pandemie care a fost febra spaniolă. În ciuda celui flagel care a apărut în Europa și în lume, românii s-au adunat la Blaj, n-au ținut cont de pandemie. Deci, a fost un act de eroism, și au izbândit. De ce n-am izbândi și noi în această perioadă de pandemie spre o viață liniștită, dar să vedem cum jurnaliștii au știut să promoveze până acum și să scrie de acum încolo până la sfârșitul anului în favoarea acestei stări de pandemie care nu trebuie să ne oprească de la a ne crea o viață mai bună, mai liniștită. Acum nu este deloc liniștită, dar să vedem dacă jurnaliștii au găsit metode, procedee sau soluții ca viața noastră să

fie mai liniștită. Da, s-a vorbit mereu, în continuare și întotdeauna, despre ceea ce au făcut înaintașii noștri pentru această Românie și cred că dacă acest lucru îl izbândim în presă va trebui să ne bucurăm și să răsplătim pe cei care au avut curajul, tenacitatea, inspirația și buna înțelegere a acestei teme: «Pandemie și Patriotism», spunea Doru Dinu Glăvan despre tema concursului lansat de UZPR. Ediția din acest an a Galei Premiilor UZPR a fost dedicată memoriei lui Doru Dinu Glăvan, fostul președinte al Uniunii Ziariștilor Profesioniști din România, decedat pe 31 octombrie 2021.

Prezent la eveniment, Toni Greblă, prefectul Capitalei, și-a exprimat respectul pentru mass-media și slujitorii săi, și a felicitat jurnaliștii UZPR, menționând relația excelentă cu presa în deceniile sale de activitate publică, declarând: „Apreciez profesionalismul în toate domeniile de activitate, iar în activitatea mea publică de peste 30 de ani am avut întotdeauna stimă pentru jurnaliști. Îmi place să dialoghez cu jurnaliștii și să răspund la orice între-

bare pe care un ziarist de bună-credință o pune, pentru că este interesat să afle o anume opinie și să o transmită mai departe către public”.

Dan Cărbunaru, purtătorul de cuvânt al Guvernului, a exprimat un mesaj de susținere și de apreciere din partea primului ministru Nicolae Ciucă, adăugând și aprecierile sale personale, ca fost jurnalist, pentru efortul de fiecare zi al gazetarilor. „Acest respect va fi dublat întotdeauna de disponibilitatea de a vă oferi informațiile pe care le căutați și de a fi și proactivi în acest demers, adică a nu aștepta întotdeauna să fim întrebați ca să spunem ce se întâmplă”, a comunicat Dan Cărbunaru.

În cadrul Galei Premiilor Uniunii Ziariștilor Profesioniști din România, premiile au fost stabilite de un juriu alcătuit din profesioniști în domeniu, și au fost acordate unor jurnaliști care s-au remarcat prin materialele de presă în toate segmentele domeniului - presă scrisă, online, radio, tv, carte de presă, publicistică. La ediția 2022 au fost acordate Diplome de excelență următoarelor personalități jurnalistice: Mihai Pănzaru (PIM); Maria Țoșchină; Tanța Tă-

nănescu; Aizic Iancu; DADA TV (Ploiești); Sorin Ghilea; Daniela Apostoaei; Claudiu Dumitrache; Pompiliu Comșa; Petrică Butuc; Laurențiu Sfințes; Neculai C. Muscalu; Verginia Vedinaș; Preot Eugen Tănăsescu; Cristi Popovici; Florenț Mocanu.

Premiile Opera Omnia le-au fost acordate lui Dan Constantin, senior editor la „Jurnalul Național”, artistului Sergiu Cioiu și jurnalistului Cornel Sorescu.

Cei premiați au fost susținuți de către un Laudatio din partea colegilor de breaslă, iluștri jurnaliști ai mass-mediei românești.

În Memoriam i-a fost oferită o distincție publicistului, reporterului și diplomatului Neagu Udroidu, fost director general al Agenției Naționale de Presă Agerpres.

Au încântat publicul cu minunate momentele artistice Mihai Napu, soprana de origine albaneză Arlinda Morava, precum și interpreta și compozitoarea de muzică folk Maria Gheorghiu. Mihai Napu, care a cântat în deschiderea galei *Imnul jurnalistului*, a reamintit celor prezenți istoria acestui cântec emblematic pentru Uniune.

Tablea de suflet

Scriitori contemporani, cunoștințe și prieteni, așchii din suflet pentru suflete

COJOCARU VERGIL-COVER

Biblioteca mea personală moștenire a peste 150 de ani de achiziție cărți beletristice, istorice, enciclopedii, atlasuri etc s-a îmbogățit cu cărți scrise de scriitori încă în viață, care, drept prețuire ce ne-o purtăm reciproc mi-au dăruit cu prețioase dedicații. La prima vedere îi enumăr pe următorii:

- Nicolae L. Stănescu - Catrene
- Eugenia Duță - Umbre în timp
- Eugenia Duță - Clavecinul bine temperat
- Attila Racz - Femei, iubiri, poeme
- Oana Stuparu - Sfânta călăuza vieții
- Camelia Dincă Ion - Scriitori către nicăieri
- Maria Niculescu - Reflexii impresionante
- Mihaela Macarie Stănescu - Călătore prin cuvinte
- Geo Călugărul - Cartea vieții mele
- Mihaela Mariana Caziniovici - Corelațiile cuvântului creator
- Otilia Zaharia - Iubirea un ecou îndreptat
- Mihai Cornică - Poezii de suflet
- Gabriela Stanciu Păsărin - Am fost sau nu?
- Neluța Stăciuc - Infoenergetica din suflet pentru suflete
- Nicolae L. Stănescu - Culise postdecembriste
- Rodica Vătămanu Subțirelu - Vise din vis
- Ioan Condor - Transilvania pământ și neam românesc
- Elena Armenescu - Cântecul iubirii
- Cornică Mihai - Destin blestemat
- George Vlaicu - Educație cavalerescă
- Lidia Popita Stoicescu - Vino Doamne!
- Antoaneta Rădoi - Sfântul Calinic
- Ioana Stuparu - Cântând pe o rază albastră
- Ion Rațiu - Zidurile dintre idei
- Margareta Anton - Timpul florilor de mac
- Eugen Laurian - Frânturi de viață cu parfum naval
- Oflia Ioan Odobașu Huțui - Au înnebunit salcâmi toamna
- Marcel Chițac - Puil de cuc
- Gheorghe Răzvan Gabriel - Drumul spre lumină
- Alexandrescu Gabriel - Poezii
- Florentina Loredana Dalian - Ostrov
- Doina Bărcă - Când anii trec
- Cleopatra Luca - Mansarda visurilor
- Doina Bărcă - Ferestrele bucuriei
- Cleopatra Luca - Secretul de la Costișa
- Doina Bărcă - Poemele dorului
- Costantin Mironescu - Euterpe, monamur
- Miron Cozma - Luceafărul hulei
- Eugenia Duță - Impresii de cititor
- Cleopatra Luca - Adara
- Cleopatra Luca - Traseele paralele
- Elena Armenescu - Miresme albe
- Eugenia Duță - Destin
- Ioana Stuparu - Viața, eterna dorință
- Kessy Ellys Nykollas - Toate iubirile mor
- Victorița Duțu - Există un tu
- Corneliu Zeana - Covid
- Cleopatra Luca - În umbra timpului
- Otilia Zaharia - Mozaic structural
- Deea State - Elixir pentru suflet
- Evelyn Maria Croitoru - Piloții de vânătoare
- Ecaterina Niță Simtea - Portrete de pe Amara
- Maria Manucă - Intrași în albastru
- Elena Armenescu - 111 cele mai frumoase poezii
- Angela Mihai - Iarna ultimei iubiri
- Ion I. Brătianu - Generalul C.I. Brătianu
- Ion I. Brătianu - În fața judecării istoriei
- Dumitru Luceș - Psalmii lui Zamolxis
- Ion Rațiu - Insomnia verbului
- Ion I. Brătianu - Voi sunteți urmașii Romei?
- Laurențiu Florian Stoica - Lumini peștrițe
- Alexandru Ciocoi - Plete de drum lung

P.S. - Fie ca aceste cărți să constituie o puternică replică beletristică și publicistică.

110 ani de la nașterea matematicianului GRIGORE GHEBA

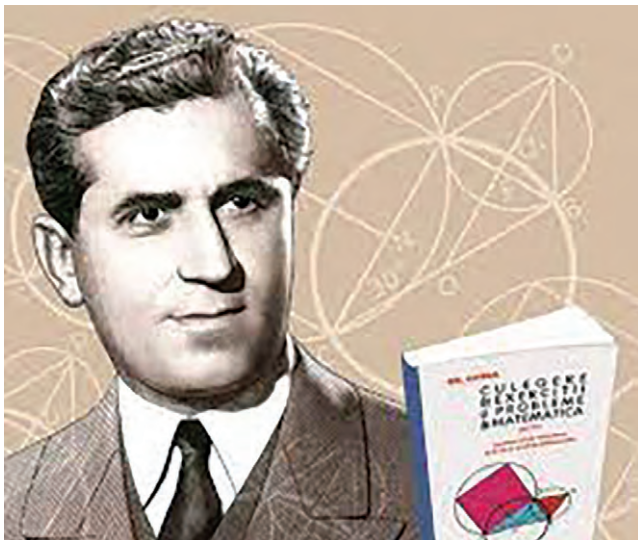
Generațiile trecute de 60 de ani își amintesc de faimoasele culegeri de matematică ale lui Gheba, dar puțini știu că profesorul de matematică a fost general de armată, absolvent al Școlii de ofițeri în rezervă de la Bacău. Facultatea de matematică a urmat-o la Universitatea București, după întoarcerea din război, unde fusese prin trei lagăre de prizonieri și salvat din groapa comună de infirmiera lagărului.

Profesor de matematică la Școala Generală nr. 146 din București, își căuta locuri de liniște și creație matematică aproape de meleagurile natale, la ultima casă din Poienița - Dumitrești, Jud. Vrancea, unde văzuse lumina zilei, sau la Cabana de pe valea râului Cașoca, afluent al Buzăului, acolo unde se adunau constructorii și proiectanții barajului de la Siriu, cabană care poartă numele de „14 scaune”.

Scaun.... un simbol răsturnat al notei 4. Așa ni se spune când eram elevi și răspunsurile noastre, atunci când eram scoși la tablă, erau sub așteptările profesorilor. Posibil ca Gheba să fi acordat elevilor, de multe ori, câte un scaun, adică nota 4. Și, ca să-și descarce conștiința, pe la începutul anilor 1970 cioplea, din trunchiuri groase, scaune durabile, cu gândul la copilarie, la familie, la anii de școală și la anii și zilele petrecute în prizonierat.

De copilarie își amintea câte năzbâții făcea, cât de îngăduitoare era mama și cât de aprig era tata. Apoi, având avantajul că frații mai mari merseseră la școală, învățase de ea ei, încă dinainte de școală, primele operații de aritmetică. Își amintea și de responsabilitățile pe care le avea, ca orice copil crescut la țară, pentru că trebuia „să meargă cu vaca la păscut, să adune vreascuri din pădurea care începea unde se termina casa, să culeagă corcodușe și ierburi pentru animale” și, „vlăguit de muncă”, să plece la școală, purtând numai ha-

ine rămase de la frații mai mari, „niște zdrențe lălăi” și în picioare opinci legate cu sfoară. Își amintea de Ion Lungu, fratele mamei, „inspector școlar și pasionat de matematică”, profesor care i-a schimbat viața când i-a pus în brațe cartea „1001 probleme și exerciții de matematică”, trimițându-l să aprofundeze matematica la Școala normală din Râmnicu Sărat, dar și de plimbările prin oraș cu bicicleta închiriată cu care, o dată, s-a oprit „direct în antierul popii” Roșescu, profesorul de religie. Își amintea de anul 1933 și de școala de ofițeri în rezervă de la Bacău, când epoleții i se schimbau, treptat, de la „mândru sublocotenent” la ofițerul tânăr, înalt și subțirel, prezent în fiecare seară de sămbătă la balurile Cercului Militar din Râmnicu Sărat, unde dansa și cânta, fiind „un sentimental, enervant de romantic”, fără a avea calitățile unui ofițer neînfricat și aspru. Fiind ofițer, războiul l-a înghițit pe nemestecate aruncându-l, la începutul războiului, pe front la artilerie, în Transnistria. Apoi a participat la luptele de la Cotul Donului, de unde a scăpat cu viață, dar a fost capturat de ruși și ținut prizonier un an. În 1942 a fost prizonier în lagărele din Siberia, din corpul său athletic rămânând „doar ochii care să plângă”. Admițând întotdeauna hazardul, a căutat să-și explice cine și cum a reușit să-l țină în viață, conștientizând că cel mai bun leac este iubirea, iar războiul, indiferent de natura lui, distruge tot ce este mai frumos în om, rupându-i legăturile cu divinitatea, cu creația Lui, cu simbolurile prin care El ne face comunicarea mai ușoară. De aceea, deși în 1947 fusese numit prefect al județului Râmnicu Sărat, din cauza conflictelor cu autoritățile comuniste, Grigore Gheba a demisionat din funcția de prefect și s-a înscris la Facultatea de matematică din Universitatea București. Știa că între simbolurile folosite în mate-

matică lipsește conflictul și că legăturile lor cu cele naturale, firești, sunt indestructibile, creându-și astfel o nouă realitate - propria-i realitate - culegând și analizând roadele matematicii în peste 30 de culegeri de probleme tipărite în peste șase milioane de exemplare.

Primele două scaune, cioplite de Gheba într-o vară, încă se mai păstrează la „Cabana 14 scaune” din masivul „Podul Calului”. Cei care au continuat activitatea la cabană, astăzi „Pensiunea 14 scaune” Cașoca, se mândresc cu faptul că acolo și-a petrecut o parte din concedii matematicianul Grigore Gheba, cel care a vrut ca „elevii să înțeleagă matematica. Să o înțeleagă ca pe un exercițiu al minții. Și creierul are nevoie de gimnastică. Altfel... nu asimilezi nimic. Asta am învățat-o de la savantul Moisiil, care mi-a fost sfătuitor”, mărturisirea matematicianului. Grigore Gheba întreține legături strânse cu arhitecții și constructorii lacului de acumulare de pe râul Buzău, barajului Siriu alcătuit din rocă, steril și miez din argilă, precum și cu constructorii hidrocentralei Nehoiașu. Păstrându-i amintirea lui Grigore Gheba și folosind aceeași tehnică rustică, gazda a preluat ideea și a completat cu alte 12 scaune „la cabana care era atunci locul preferat de întâlnire al proiectanților de la barajul Siriu. Seară de seară, ei se adunau acolo și, în fața planșelor, stăteau ore întregi la discuții”. Dar scaunele cioplite de Gheba încă dau „greutate” locului, care a devenit cunoscut, ca „14 scaune”, loc de popas spre frumoasa Cascadă „Prunceea” de pe valea râului Cașoca.

✎ ELENA CĂPĂȚINĂ

FURTUL INTELECTUAL, INACCEPTABIL

Titlul acestui articol stipulează punctul de vedere al Asociației Europene a Cadrelor Didactice (Association Européenne des Enseignantes, fondată la Paris în 1950 și având o poziție privilegiată în relația cu Parlamentul European. Secțiunea Națională Română a fost fondată în 1990). Furtul proprietății intelectuale, sub forma plagiatului și fraudei științifice, este absolut reprobabil. Din păcate, România ocupă o poziție cu totul singulară ca performanță negativă în acest cadru, ascunzând cu obstinație acest fenomen pe care ar trebui să-l combată cu toată fermitatea, atât pentru apărarea prestigiului cercetării științifice autohtone, dar și sub aspect general moral și nu în ultimul rând financiar, deoarece doctoratele falsificate aduc beneficii substanțiale autorilor, sub forma unui adaos substanțial la veniturii (salarii, pensie). Recenta propunere legislativă, introdusă în dezbateri parlamentară, care prevede restituirea sumelor încasate în mod necuvenit (nerușinat!) este cât se poate de binevenită. Nu ne putem permite ca din banii noștri să fie plătiți plagiatorii! Fondurile recuperate ar fi folosite în scopul nobil al investiției în cercetare, de pildă pentru înființarea unui Institut de evaluare și recuperare a celor cu sechele post COVID, care ar interesa și implica în grad înalt cercetarea promovată de UE, pentru care au fost suplimentate fonduri la nivel unional, iar recuperarea unui contingent de forță de muncă înalt calificată și importantă numeric ar fi beneficia pentru economia țării, ușurând și sarcina Casei de Sănătate. De-

oarece știința este principalul motor al progresului, fraude științifică este reprimată cu extremă duritate în întreaga lume. Este vorba de introducerea în circuitul științific mondial al unor așa zise cercetări bazate pe date falsificate sau chiar inexistente. Pentru că SUA deține supremația în materie de știință, talonată de China care manifestă aceeași exigență maximală, subliniem activitatea unui înalt for al statului american dedicat corectitudinii cercetării științifice: US Office of Research Integrity (ORI) care primește sesizări sau se autoseseizează și întreprinde investigațiile necesare. Exigența derivă și din generozitatea cu care statul american finanțează cercetarea. Astfel, un Grant pentru care s-a primit suma de 630.940\$ a fost identificat ca fraudulos, autorii fiind sancționați cu toată duritatea, nu doar cu restituirea sumelor încasate. Investigațiile ORI au depistat 2016 articole publicate care conțin date falsificate sau inventate, toate acestea fiind anulate, retrase din lista citărilor autorii au interdicție de publicare, titlurile academice dobândite în urma fraudei au fost anulate ș.a. China, a doua mare putere științifică, alături de Japonia și Germania manifestă exact aceeași exigență, indispensabilă progresului științei. Uniunea Europeană, prin Comisie și Parlament, manifestă un interes crescând în această direcție, iar ecorurile vor ajunge curând și în țara noastră. Cercetarea românească din domeniul medical este de departe cea mai erodată de fraudă științifică. Ascunderea (ignorarea) acestui fenomen reprobabil este o bombă cu

explozie întârziată. Comisiile specializate din cadrul Ministerului Educației și Cercetării a căror activitate este mai degrabă sublimă (cum spune Caragiale), refuză să deschidă spre anchetare exigență dosarele care le-au fost înaintate. Este imperios necesară înființarea unui organism de stat, independent, dedicat fraudei științifice și plagiatului. Din păcate, Comisiile de Etică din Universități și universitățile ca atare, își protejează plagiatorii și mușamalizează fraudă științifică, deoarece persoanele care ar trebui puse sub acuzare fac parte cel mai adesea chiar din conducerea instituțiilor respective. Acest blocaj care-i protejează pe plagiatorii și pe falsificatori este descurajant pentru cercetătorii onești care se văd (tocmai ei) puși în inferioritate. În momentul de față, România ar trebui să facă un efort energetic spre a se alinia la standardele și exigențele cercetării științifice mondiale. Deoarece fraudă științifică beneficiază de imunitate în România, ceea ce poate fi perceput ca o încurajare, au apărut impostori care folosind această metodă de raportare a unor rezultate absolut extraordinare dar inventate, au devenit chiar membri ai unor Academii de prestigiu. Principala instituție responsabilă în acest domeniu, prin elaborarea unor legi concordante cu cele din UE, SUA, respectiv ansamblul lumii științifice, care să reprime acest furt intelectual, este Parlamentul României. Cu siguranță, Președintele țării va promulga legea care conține prevederi categorice în acest sens, inclusiv pentru recuperarea sumelor necuvenite încasate deja.

✎ CORNELIU ZEANA

Cercetarea românească moare, dar nu cedează (V)

✎ NICOLAE VASILE

EFICIENȚĂ și EFICACITATE în INGINERIE

Fotografie Petroșani - Lucrări Secțiuni

Recent sub titlul „*EFICIENȚĂ și EFICACITATE în INGINERIE*”, s-a desfășurat la Petroșani a XVII – a ediție a *Zilelor Academiei de Științe Tehnice din România (ASTR)*, manifestare organizată în colaborare cu Universitatea din orașul gazdă.

Mineritul reprezintă una dintre cele mai vechi discipline tehnice universitare, fiind predată și învățată în Școala de drumuri, poduri, mine și arhitectură (București, 1864) activitatea fiind mutată la Petroșani în anul 1948, sub denumirea de *Institutul Cărbunelui*, apoi *Institutul de mine* (1991) și în final *Universitatea Petroșani*, din anul 1995.

Instituția academică sus-menționată (ASTR), poate cea mai practică dintre academiile din Ro-

getic, *Modelarea și simularea proceselor specifice ingineriei electronice și IT, Factori de creștere a eficienței în domeniul construcțiilor și al integrării urbane, Abordarea sistemică a infrastructurii de transport în scopul eficientizării acesteia, Eficientizarea proceselor chimice prin abordare interdisciplinară, tehnici și tehnologii eficiente în folosirea resurselor naturale și pentru protecția mediului, Petrol și gaze, Substanțe minerale utile solide*, acoperă, ca preocupări, marea majoritate a problemelor de actualitate care frământă omenirea.

Dintre subiectele de interes menționez: *Vagon pentru transportul fontei lichide* (prof. Costică Atanasiu, București), *Integrarea vehiculelor electrice în rețeaua electrică inteligentă* (prof. Andrei Marinescu, Craiova), *Integrarea eficientă a gazelor regenerabile în infrastructura energetică pentru reducerea dependenței de gazul din import* (dr. ing. Carmen Mateescu, București), *Soluții și echipamente electrice eficiente energetice* (dr.ing. Ion Potârniche, București), *Eficiența energetică a sistemelor fotovoltaice* (prof. Gheorghe Manolea, Craiova), *Eficacitate și eficiență în ingineria dezastrelor* (prof. Alexandru Ozun, Cluj-Napoca), *Cauzele prăbușirii podurilor* (prof. Victor Popa, București), *Dimensionarea energetică a clădirilor de tip n ZEB caracterizate de eficiența energetică și reziliența climatică* (prof. Dan Constantinescu, București), *Comportarea spumelor metalice sinterizate la solicitări mecanice* (prof. Ioan Vida-Simiti, Cluj-Napoca), *Reconsiderarea bazelor juridice și economice ale sistemelor de resurse în noua economie* (prof. Sorin Mihai Radu, Petroșani), *Soluții referitoare la maximizarea eficienței forajului orizontal direcțional* (dr.ing. Valentin-Paul Tudorache, Ploiești), *Protecții împotriva exploziilor* (dr.ing. Artur George Găman, Petroșani), *Studii privind exploatarea aurului la Roșia Montană* (drd. ec. Alina Ghenescu Pleșa, Petroșani).

Manifestarea a constituit un util schimb de generații între „*părinți*” unor domenii sau instituții și urmașii lor, fapt care trebuie apreciat în această „*controversiadă*” continuă, care ține de mai bine de treizeci de ani și care ar trebui să se cam termine, în interesul economic și social al țării.

Astfel, decanul de vârstă al întâlnirii, președintele ASTR, *Mihai Mihăiță* (cel mai tânăr fost ministru din istoria noastră, la 29 de ani. Adjunct la transporturi în anii 1960, coordonator al CFR, a reușit să ajungă la o viteză medie a trenurilor care n-a fost depășită până în ziua de azi) ar avea multe sfaturi să le dea conducătorilor de azi ai transportului fe-

Mihai Mihăiță, Valeriu Jinescu (dreapta), Sorin Mihai Radu (stânga)

rovier din România. Atunci Căile Ferate se mai numeau și „*a doua armată a țării*”, datorită disciplinei și buneii organizări.

Prof. *Nicolae-Napoleon Antonescu* și dr.ing. *Gheorghe Buliga*, adevărate monumente vii ale învățământului, respectiv exploatarea de petrol și gaze din țara noastră, sunt încă activi în transferul de experiență spre generațiile următoare, într-un domeniu cheie al economiei în actuala perioadă plină de crize energetice. Domeniul petrol și gaze nu și-a spus încă ultimul cuvânt și menține țara noastră pe un loc de frunte la nivel european.

În domeniul energiei electrice, profesorul și consultantul intern *Nicolae Golovanov*, veșnicul consultant al celor de la ANRE, împreună cu profesorul și consultantul internațional *Mircea Eremia*, prezenți cu lucrări importante la conferință, contribuitori la menținerea aprecierilor că în domeniul surselor regenerabile de energie România nu se află pe fatidicul penultim loc din Uniunea Europeană, ci pe undeva pe la mijlocul clasamentului, au avut ce transmite participanților mai tineri.

La nivel instituțional, am remarcat eficiența predare de ștafetă la conducerea Universității Petroșani, fostul și actualul rector, prof. *Nicolae Iliș*, respectiv prof. *Sorin Mihai Radu*, colaborând foarte bine atât în organizarea conferinței, cât și în cadrul unor lucrări comune. Apreciez deschiderea actualei conduceri a universității spre diversificarea preocupărilor, comunicându-se cu această ocazie înființarea unei noi facultăți, specializată pe baterii electrice, a căror tehnologie și bază de materii prime și materiale au multe în comun cu industria mineritului.

De menționat implicarea academicianului *Ion Boldea* (Timișoara), prezent la conferință, care de la înălțimea prestigioasei sale poziții academice, continuă să fie foarte activ în educarea și promovarea tinerilor specialiști din domeniul electrotehnicii.

De subliniat prestația Firmei *GEROM INTERNATIONAL*, sponsorul conferinței, pentru modul cum a gestionat desfășurarea întregului program în mod special, patronului acesteia, dr. ing. *Aurelian Sarafinceanu*.

În final, aș vrea să nu rămână neobservată persistența unui jargon turistic universitar internațional, este adevărat, într-o proporție mult mai redusă decât la alte manifestări similare, unii ținând cu orice preț să iasă în evidență, prezentând, cu lux de amănunte, la ce conferințe din locuri exotice au mai participat și cu ce personalități, de carton” s-au mai întâlnit!

ARTISTA

Irinel Daniela Iacob
„REGINA CULORILOR”

Motto:

Motto: „Numai
gândirea
preocupată de
ea însăși trăiește
libertatea”

COJOCARU VERGIL-COVER

Artista **Irinel Daniela Iacob** este o personalitate cu pregătire multidisciplinară, având multiple activități în domenii diferite: inginerie, artă plastică, literatură, toate făcute cu dragoste și la un nivel de maximă performanță.

Opera sa plastică, rezultat pur al minții sale creatoare, satisface într-un mod deplin setea spirituală, cu timpul va deveni un izvor de apă care va țâșni în viața veșnică, fântână cu apă curată, ce va potoli setea de artă, de cultură și frumos celor în viață și celor care vor veni după ce noi nu vom mai fi.

Pictura doamnei Irinel Daniela Iacob se adresează laturii subiective a privitorilor, care pot constata că imaginea abstractă, prin tușa plastică liberă și vibrantă, reușește să redea adevărul plastic dezvăluind drama, adevărul și speranța lumii în care trăim. Pictura abstractă poate fi în unele cazuri greu de decriptat, însă pictura abstractă brand Art by Irinel Daniela, este ca o sfântă rugăciune în care omul se purifică de vibrații negative, pentru a se situa în stare de dialog cu Dumnezeu, cu propria conștiință.

De felicitat artista plastică Irinel Daniela Iacob care, prin arta sa, a reușit să-și construiască propria dimensiune spirituală. Domnia sa, prin compoziție, tehnica de lucru și explozia cromatică, a reușit cu brio să creeze un plan al vizualității care este numai al său. Grație acestei amprente personale, lucrările sale se bucură de aprecierea publicului, a criticilor de artă și a curatorilor din țară și străinătate.

În 20 aprilie, anul acesta, a fost distinsă cu premiul *Internațional Caravaggio Great Master of Art* acordat la National Museum Leonardo da Vinci, Milano, Italia. La 22 octombrie 2022 a primit *International Paris Prize* pentru contribuții la dezvoltarea artei contemporane în lume, acordat de Asociația Socio Culturală EA Arte Club. Tot în acest an a fost nominalizată ca finalistă la premiul „OTTO MILIONI”, organizat de Asociația Culturală DA ISCHIA L'ARTE-DILA, Italia.

Pe parcursul anului 2022 s-a prezentat în fața publicului iubitor de artă din țară și din străinătate cu patru expoziții personale: Expoziția „Energia Culoilor”, organizată la Centrul Cultural al Uniunii Arhitecților din România, București; Expoziția „Romanian colors for Buenos Aires”, curator profesor Carlos Eduardo Vera, organizată pe simezele Sophie Espacio de Arte, Buenos Aires, Argentina; Expoziția „Universul meu”, organizată la Muzeul Regiunii Porțile de Fier, Drobeta Turnu Severin.

Artista a participat în acest an la numeroase expoziții de grup în țară și peste hotare, organizate la: Muzeul Țăranului Român, Centrul Metropolitan de Educație și Cultură Ioan I. Dalles, Muzeul Național Cotroceni, Cercul Militar Central București, Sala Media a Teatrului Național din București, Casa de Cultură Fredrich Schiller, București, Galeria de Artă Ștefan Luchian, Botoșani, în Bulgaria la Galeria de Artă a Muzeului de Istorie din Balcic, Italia la Muzeul Bellini din Florența și la M.A.D.S. Art Gallery din Milano, Franța la Carrousel du Louvre Gallery din Paris, Marea Britanie Essex, Brain Community,

Spania, la EKA and Moor Art Gallery din Madrid, la Centro Municipal de Las Artes Buero Vallejo din Madrid și la Muzeul European de Artă Modernă din Barcelona, Turcia la Cephe Gallery din Istanbul și India, la Art Novelty Gallery din Mizoram.

Irinel Daniela Iacob desfășoară și o intensă activitate în mediul online; menționăm aici expoziția pe care a organizat-o împreună cu profesorul Eugenio Leon (Gonzalo Leon Cayamcela) intitulată „DOUĂ LUMI – DOS MUNDOS”, ce a avut ca obiectiv un schimb cultural între artiști din România și Ecuador. La eveniment au participat șazece de artiști din ambele țări. Din partea română au fost prezente personalități din diverse generații ale artei contemporane naționale, menționând participarea artiștilor Liviu Șoptelea, Codrin Mircea, Mihai Șerbănescu, Ana Dorcu, Dan Armand Stancu și Mircea Muntenescu, plecat între timp să picteze în Eternitate.

Lucrările valoroasei artiste au fost alese de autori din țară și din străinătate pentru ilustrații și coperti de carte, precum volumele „LE PARADIS DES IMPATIENTS”, autor Phil Maverick, Les Editions Sydney Laurent, France, 2022, „AMPRENTELE IUBIRII”, autor Eduard Dorneanu, editura EIKON, România, 2022.

Privind în viitor, am viziunea că în istoria artelor plastice Irinel Daniela Iacob va rămâne drept o „REGINĂ A CULORILOR”, grație capacității sale extraordinare cu care reușește să opereze plastic într-un plan al vizualității propriu caracterizat printr-o explozie cromatică. Expansivitatea cromatică a artei Brand Art by Irinel Daniela este atotcuprinzătoare, mergând de la o transparentă totală până la opacitatea culorilor prin care artista materializează idei și mesaje, ce reușesc să ajungă la publicul iubitor de artă în mod necondiționat. În sprijinul acestei afirmații aducem următoarele referințe critice.

La deschiderea expoziției „TREZIREA CONȘTIINȚEI”, organizată sub egida UNESCO, Daniela Rossi, președinte pentru America Latină a secției Arte din cadrul UNESCO spunea despre Irinel Daniela Iacob: „...artista are puterea de a folosi într-o singură lucrare întregul cerc cromatic în diferite nuanțe... Este foarte creativă de la managementul culorilor până la forma finală, având un stil foarte propriu. Este o onoare să o avem alături la acest eveniment.”

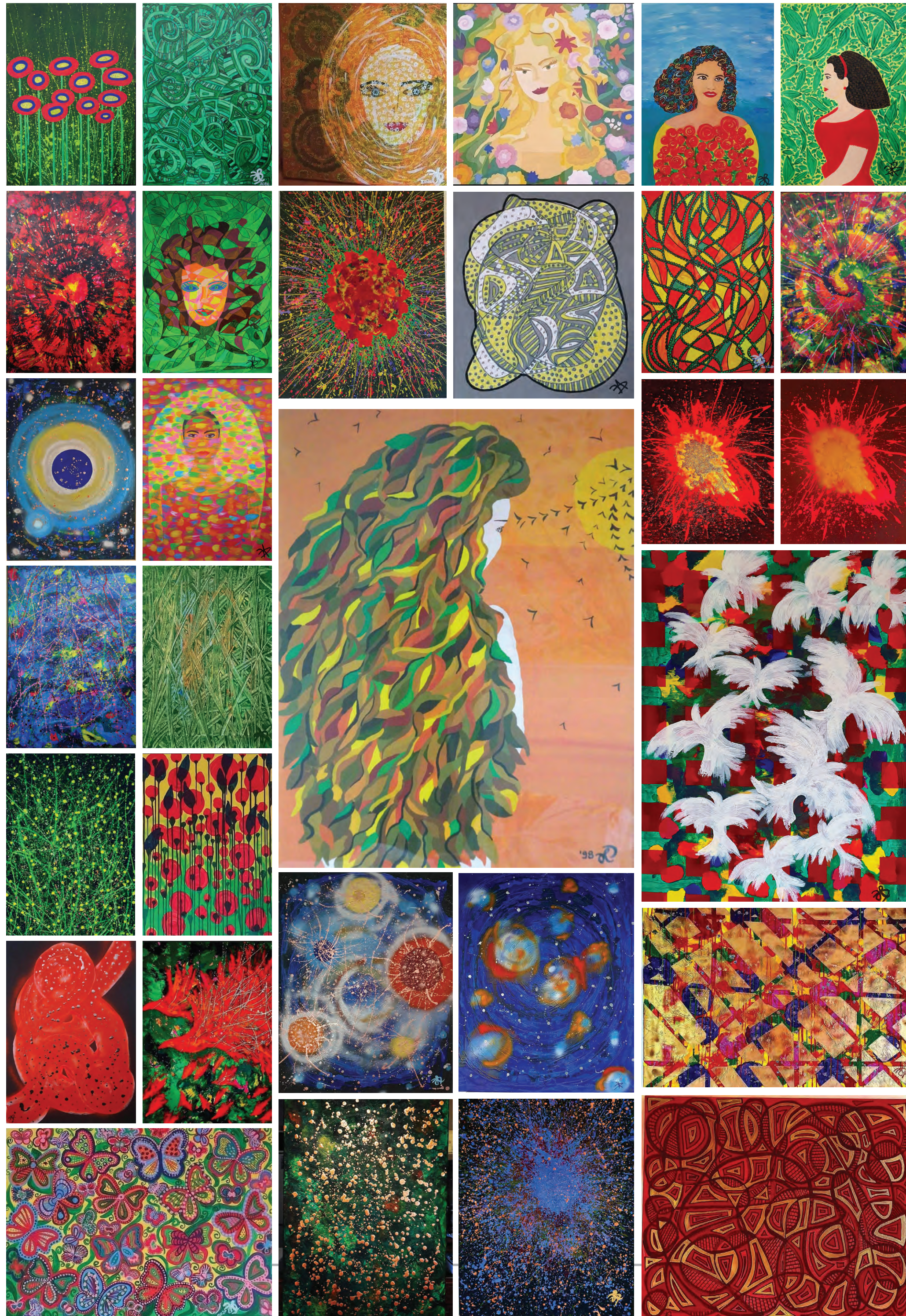
Ilaria Fachetti, artcurator la deschiderea expoziției „HE WORLD REVOLVES AROUND ME” at M.A.D.S. Art Gallery, Milano 28.01.2022 consemna: „Irinel se mișcă prin spațiu, lăsând o urmă a drumului ei. Energia ei creatoare este eliberată atunci când vine în contact cu pânza, lăsându-se purtată de irațional, fără a imagina în mod clar care va fi rezultatul final, pentru că doar o lucrare care se naște din inimă poate fi o capodoperă.”

Criticul de artă Marius Tita, arăta cu prilejul expoziției „VIBRAȚIA CULORII”:

„Irinel Daniela Iacob a descoperit culoarea și se bucură de fiecare tușă pe care o așterne pe pânză. Și câte tușe, tot atâtea alegeri, opțiuni și decizii. Esențială este construcția vizuală în care te încadrezi, iar artista și-a conturat, deja, câteva teme, tot atâtea direcții. Evident, este interesată de propria reprezentare, de acel autopoportret care vine dintr-o viziune socială, de plasare în context și interacțiune. Chipul propriu intră într-un dialog vizual cu concepte ce devin, avem să vedem, teme și gânduri pentru propunerea plastică a artistei. Este o modalitate de a anunța atât concentrarea cromatică din vortexul unui dinamism evident, cât și discuția ce repetă simboluri și formule grafice, într-o compoziție densă, atotcuprinzătoare. Demonstrăm, astfel, că această inedită și laborioasă întreprindere nu este o apariție de moment, bruscă, neașteptată, ci o evoluție de la care așteptăm insistențe și descoperiri. Valențele pozitive ale acestei formule grafice apar imediat în cadre perfect conturate și extrem de dense, ce trebuie citite temeinic, în coperta unui titlu inspirat, mărturisitor. Este multă expresivitate în „Magnolia înflorită” sau „Pădure amazoniană”, senzație și sensibilitate în „Focul”, „Acvariu” sau „Verde crud” și „Floarea soarelui”. Este mult spațiu pentru căutări dar și pentru bucurii în această modalitate de a vedea lumea și conceptele sale și de a le reda într-o construcție din ce în ce mai personală. Și, fără îndoială, Irinel Daniela Iacob va ști să descopere minunea picturii și să se bucore de ea, având în noi interlocutorul perfect pentru un discurs plastic sincer și luminos.”

În final, vă invit să faceți o incursiune în universul plastic propriu artistei Irinel Daniela Iacob, căreia îi doresc o viață îndelungată, sănătate și putere creatoare, imaginație artistică prin care să atingă esențe ce dau gestului artistic greutatea semnului plastic!

Pentru Nemurirea lui Nicolae Labiș

Familia, prietenii îi sărbătoreau, din 1956, ziua de naștere la 2 decembrie și ziua onomastică patru zile mai târziu. În luna decembrie, la Muzeul Național al Literaturii Române, în școli și universități, în mass-media, în biblioteci au loc omagieri și comemorări, recitaluri din opera celui mai înzestrat poet al tinereții noastre, generația născută înainte și după al doilea război mondial, 1930-1950.

În martie 1953 l-am cunoscut în fața Casei Scriitorilor, când ieșeau de la o conferință patru tineri. Când am dat mâna cu primul din stânga, am tresărit auzind numele Labiș (îl citisem adesea în ziarul pentru tineret, în ultimul an de liceu). Era împreună cu Tomozei, Zotta, Stoian. Le-am prezentat două colege cu care venisem la expoziția de la Herăstrău, în excursie organizată pentru toate liceele din Constanța. În toamna anului 1956 eram studentă în anul IV și la înmormântarea lui Labiș, la Cimitirul Bellu, am fost în apropierea familiei îndurerate, alături de soțul meu, Nicolae Stoian, și de Eugen Mandric, valorosul publicist și cineast de mai târziu, care a vorbit în numele scriitorimii. Secretarul Uniunii Scriitorilor, Ion Brad, tocmai venise recent de la Cluj și fusese premiat de Academia Română la numai douăzeci și șapte de ani, a recitat o poezie închinată poetului decedat la vârsta fragedă, poezie din care am reținut, pentru totdeauna, următoarele versuri: *În ochii lui de ceață furați pe veci luminii / Se clatină pădurea și câmpia și Mălinii / Își frângre greu genunchii mușind o câprioară! / Aseară era vremea de întrebări și zboruri / De dragoste, de luptă, de întristări și doruri, / De patimă pe care vulcanii doar o știu / Și azi e anotimpul etern, însă pustiu...*

Personal, nu avusesem niciodată vreo discuție privată cu Nicolae Labiș, poate doar întrebător-admirativ, iar el să fi gândit: *De ce fata asta s-a împrietenit tocmai cu Stoian?* Cum m-au întrebat și alți colegi de-ai lor! Pe Labiș îl mai văzusem în diverse împrejurări și locuri, în curtea școlii, cu cărți și caiete învățând pe o bancă, la fel ca toți ceilalți, răspândiți și pe scări și sub copaci, ori pe vreo buturugă, la conferințele de la Casa Scriitorilor, la Revelionul anului 1954, la balul uniunilor de creație în 1955 ș.a.

Când a venit Maria Margareta Labiș, să-și viziteze fratele, el ne-a prezentat-o în holul de la Casa Scriitorilor; Marga era pe atunci elevă în clasa a IX-a, la Fălticeni. Un an mai târziu a prins absolvirea liceului în 1956 (în stil rusesc, după zece clase și astfel a câștigat un an, ca să fie în anul I la Filologie, când fratele său se afla în anul III). În seara următoare l-am ascultat la radio pe Demostene Botez, avea atunci șazecei și trei de ani, întristat, vorbind de pierderea

✍️ **Prof. FILOTEEA BARBU STOIAN**

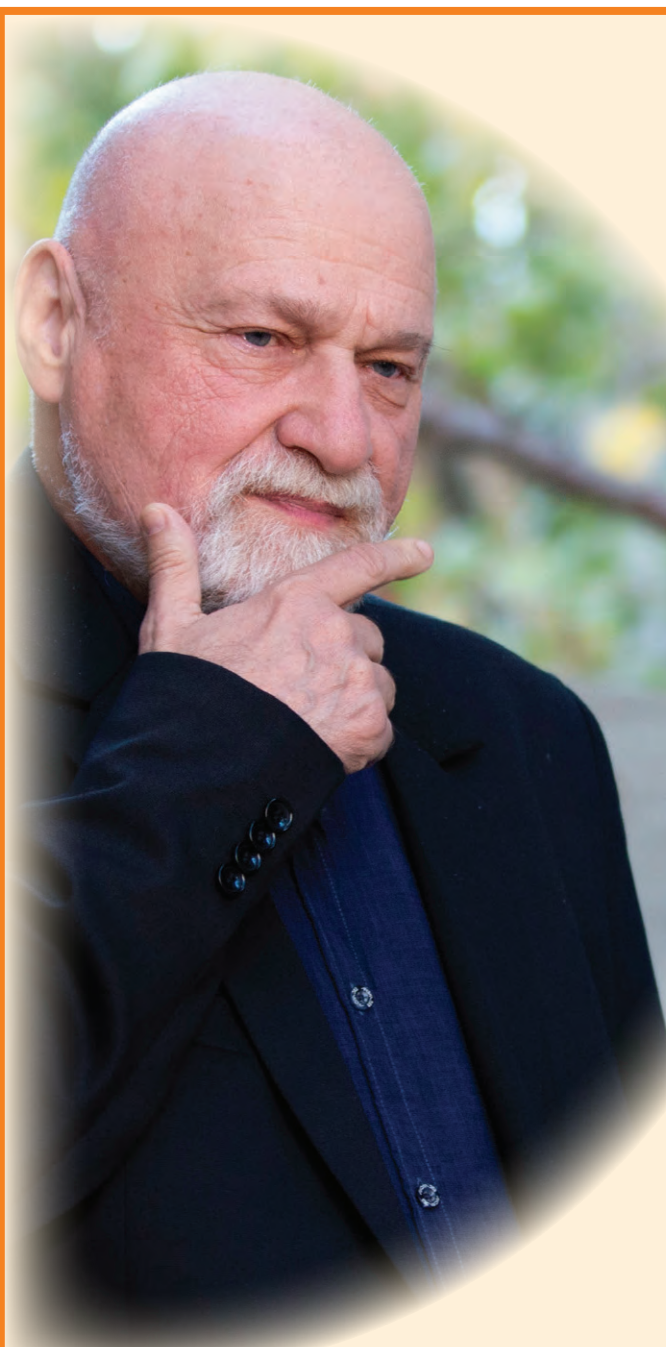
unui tânăr talent: *Sunt daruri pe care natura le dă și le ia de îndată, parcă înspăimântată că a risipit ce avea mai bun în marea ei taină.* Pe maestrul Demostene Botez îl cunoscusem la *Tânărul Scriitor*, în redacția căruiua lucra și Niculae Stoian.

În 1966, la Casa Scriitorilor s-a comemorat un deceniu de la plecarea lui Labiș într-o stea. În cuvântul său, Ion Gheorghe sublinia: *Moartea lui Labiș a însemnat, pentru generația noastră, o trezire la vreme dintr-o stare dulce a copilăriei.* Tot atunci, Adrian

Păunescu își exprima părerea de rău că nu l-a cunoscut, că i se părea un personaj ireal: *Eu nu cred că cineva l-a văzut.* Târziu, după moartea lui Păunescu, i-am răspuns într-un eseu despre Labiș că și eu, la fel ca mulți colegi din generația lui, l-am apreciat și l-am simpatizat pe tânărul poet, ca om și scriitor. De asemenea, personalități culturale, academicieni, nume ilustre din literatura vremii, și-au exprimat regretul pierderii acestui uriaș talent, atât de timpuriu. Când au aflat de accident, s-au interesat, au rugat doctori celebri să intervină să-l salveze pe tânărul poet. Primul care l-a consultat a fost celebrul diagnostician profesor universitar Constantin Arseni, la 44 de ani, specialist în patologia vertebromedulară neurochirurgicală; acesta a declarat că măduva spinării spre partea cervicală i-a fost secționată, la căderea pe spate, pe bordura refugiului din stația de tramvai Spitalul Colțea. După cercetările miliției și ale procurorilor de atunci, stația a fost desființată ca să nu aducă aminte călătorilor de o mare tragedie - pierderea celui mai talentat poet al anilor '50.

În numele unei binemeritate recunoașteri valorice, oare nu ar fi putut președintele Academiei Române să susțină includerea post-mortem a poetului între membrii acestei instituții fundamentale pentru cultura românească, așa cum a procedat Mihail Sadoveanu, în anul 1948, când a propus să fie acordat acest titlu onorific pentru Mihai Eminescu, I.L.Caragiale, Ion Creangă și Alexandru Vlahuță? Poeti primiți relativ recent în Academie, au fost mai presus decât Labiș? Această întrebare i-au pus-o și unii realizatori de emisiuni de televiziune fostului lor profesor universitar Eugen Simion, în urmă cu vreo trei ani.

Este foarte dureros că nici măcar o medalie cu efigia poetului Nicolae Labiș nu s-a realizat vreodată, iar excluderea numelui acestuia din manuale școlare demonstrează încă o dată, dacă mai era cazul, incul-tura unor diriguitori ai învățământului românesc contemporan!

„Mi-ar fi trebuit câteva pagini de revistă pentru a cuprinde într-un șapou, chiar și numai pe scurt, prezentarea personalității Omului de aleasă erudiție, Narcis Zărnescu, precum și a monumentalei sale opere! Dar, cum totdeauna mă lovesc de lipsa spațiului tipografic, mă limitez în a sublinia că distinsul meu interlocutor este: doctor în literatură universală, comparată & filologie; doctor în științe economice; consilier parlamentar; redactor-șef al revistei „ACADEMICA”; redactor-șef adjunct al revistelor „NOESIS” (a Academiei Române), „INTELLIGENCE INFO” și „CUNOAȘTEREA ȘTIINȚIFICĂ”. În același timp este membru al: Colegiului Național de Apărare; Academiei Oamenilor de Știință din România; Deutsch-Rumänische Akademie (Mainz); Rumänisches Institut – Rumänische Bibliothek (Freiburg im Breisgau); Deutsch-Rumänische Akademie Baden-Baden; ISPF (Universitatea Sheffield, Marea Britanie); Uniunii Scriitorilor din România; Uniunii Ziariștilor Profesioniști din România și al Federației Internaționale a Ziariștilor. A publicat peste 20 de volume și peste 1000 de studii, eseuri, recenzii și note. Din anul 2020 este Cavaler al Ordinului PALMES ACADEMIQUES.

ÎNTRE MONOLOG ȘI DIALOG - interviu cu scriitorul Narcis Zărnescu -

Cristiana Vărășteanu: - *Îată că au trecut aproape trei săptămâni de când ne întâlnim. S-au adunat sute de ore, sute de pagini, fotografii, înregistrări...*

Narcis Zărnescu: - Da, ai mare dreptate. Am reușit să stabilim un parteneriat, nu-i așa? Dacă îmi permiți să rezum, pentru că nu putem publica în această minunată revistă, o bijuterie a Uniunii! 2-300 de pagini sau cine știe? mai multe. Ei bine, da, au fost dialoguri pasionante sau plictisitoare, monologuri, tăceri... De fapt, explorările noastre s-au transformat într-un meta-interviu, dar și într-un mega-interviu. Poate că îl vom relua vreodată sau poate nu?! Vom vedea. Ca să facem un remember necesar și un integrat ideo-afectiv, permite-mi să mă exprim metaforic și să cred că fluxurile noastre ideatice, verbale, limbajul corpului, mimica s-au configurat, așa mi se pare - poate greșesc profund și aberant? -, într-o fuzzy set - hibrid, într-un fractal bizar, necunoscut de Mandelbrot, ceva între «conferința» lui Montaigne și conversațiile lui Erasmus. Din păcate, conversațiile noastre nu s-au inspirat nici din Cina lui Trimalchion, nici din Cina cea de taină a lui Iisus, în fond și în formă, două variante postmoderne ale Banchetului platonician...

C.V.: - *Mai lucrăm la rezumat?*

N.Z.: - Da. Trebuie.

C.V.: - *O întrebare nu-mi dă pace. Vine de departe! Știi cum e? Când doi amici se întâlnesc după zece, douăzeci de ani, prima întrebare ar fi: care mai este viața ta?*

N.Z.: - E mult mai bună întrebarea asta informală decât întrebări de tipul: cu ce vă mai lăudați? câte masterate aveți? câte doctorate? cum stați cu plagiatul? ce muzică vă place? credeți că veți fi nominalizat pentru premiul Nobel? ce ați lua cu dumneavoastră pe o insulă pustie? Deși acum, o întrebare mult mai adecvată perioadei, pe care o experimentăm, ar fi ce ați lua cu dumneavoastră într-un buncăr, în caz că vine Apocalipsul nuclear?

C.V.: - *Asadar, revenim: care mai este viața ta? Cum a fost viața ta?*

N.Z.: - Evident că viața mea a fost la fel ca viața tuturor muritorilor și nemuritorilor din această fascinată Vale a Plângerii. Între vis și inerție. Un răspuns tehnic și cu un anumit grad de autenticitate, se poate găsi în cv-urile mele diseminate pe rețelele media, prin arhive, bloguri. Acolo este consemnată, parțial, doar una din viețile mele. Viața mea oficială sau semioficială, risipită prin instituții de stat sau private. Viețile mele neoficiale, secrete, nu le vei descoperi niciodată. Sunt bine ascunse. Dar îți pot împărtăși câte ceva, umbre dintr-un palimpsest... Fragmente dintr-un mozaic... Bucăți de frescă, acoperite de lavă și cenușă vulcanică. Știi ce cred eu? Că în fiecare din noi zace un Herculaneum sau un Pompei... Ți-am spus că sunt suma cărților pe care le-am citit? Sigur, exagerez, sunt mai mult o scădere decât o sumă. Uite, îmi amintesc de Pliniu cel Tânăr, în Epistola a VI-a; de *Corina* Doamnei de Staël; de *Templul lui Isis*, așa cum îl descrie Nerval; de *Arria Marcella* a lui Gautier sau de *lumea înspăimântată* a lui Edward Bulwer-Lytton. Cu toții sunt copleșiți de apocalipsa acelei erupții vulcanice din anul 79, după Hristos. Târziu, după ce luasem trenul *Circumvestiana* din Napoli, Porta Nolana, și coborâ-

sem la Ercolano Scavi și la Pompei Scavi, după ce am văzut Vezuviul, după ce mi-am amintit scene disperate, fumegânde încă din cărțile citite odinioară și nicidecum, am înțeles că fiecare om poartă în el sau, cel puțin eu purtam în mine, câte un Pompei și un Herculaneum, minuscule. Am înțeles că așa ar trebui să arate filmul vieții mele: erupții vulcanice, urmate de tăcere și senin; ploii piroclastice, spaime, morți; eu, clonat, în fiecare an, reduplicat de dinamica genomului meu, care dă tot mai multe erori, altfel spus, îmi pregătește un final tragi-comic, la fel ca orice final. Acum, mă gândesc că acea minunată canțonetă napoletană, *Torna a Surriento*, așa cum se pronunță în dialect, este un semn al destinului. Periodic sau haotic, mai degrabă, entropic, te întorci la surprăle interioare, la înălțările și renașterile spirituale, la crucificările ascunse... La Pompeiul și Herculaneumul tău! Și dacă ești un bun creștin sau un nebul întru Hristos, te întorci la Golgotha ta, la răsărit și la apus, duminica și oricând simți că El îți este în preajmă sau că te-a părăsit. Vezi tu, dragă parteneră de monolog, dincolo de curgerea cronologică a faptelor și dincolo de *cursus honorum*, cum spuneau romanii, și pe care noi l-am preluat și i-am zis parcurs profesional... Asadar, dincolo de ritmurile cotidianului, se află acele orizonturi subtile, semi-conștiente, semi-subconștiente, interacționând cu inconștientul colectiv sau cu viziunile cosmologice. Eminescu spunea atât de frumos, de hegelian și utopic despre istorie că „este desfășurarea cugetării lui Dumnezeu”. În definitiv, cine face istoria? Acei lideri schizo-paranoici, gata să arunce omenirea în haosul originar: în acel *Tohu wa-bohu* (תוהו ובוהו), cum se povestește în *Tanakh*, Biblia ebraică (Genesis 1:2)?

C.V.: - *Am citit că există câteva societăți secrete, care desenează hărțile geopolitice ale omenirii...*

N.Z.: - Da, așa se spune. Cu toții am aflat despre Iluminați, despre lojile masonice, despre Grupul Bilderberg, despre Cercul de la Roma... Bineînțeles că de-a lungul Istoriei a fost nevoie de centre de putere și de lideri vizionari: zei, împărați, regi, domnitori, sacerdoți, președinți, cancelari, secretari generali. În realitate, însă, istoria este scrisă, astăzi, de corporații transnaționale, din care fac parte oameni de afaceri de anvergură, bancheri și militari. Deși, la drept vorbind, rețelele de putere sunt mult mai complexe și mai dinamice. Să nu uităm nici rețelele *sociale media*! Așa cum se fabrică noi tipuri de arme, la fel se concep noi instrumente bancare speculative, noi programe IT; se cuceresc noi zone strategice din spațiul cosmic. Și, poate că Eminescu are dreptate, deasupra tuturor sau în mintea acestor oameni puternici, Dumnezeu împreună cu Diavolul, Fărtate și Nefărtate, se prăpădesc de răș și pun la cale alte șotii, pe care oamenii le numesc catastrofe, genociduri, apocalipse... Jocuri cosmice. Jocuri ale foamei și ale friicii. Jocurile morții și ale reîncarnărilor... *Samsara*, un cuvânt sanscrit (संसार). Un cuvânt divin, un *Verbum Domini*, care poate însemna răstăcere, ciclul karmic, roata vieții, transmigrare, ciclicitate infinită a materiei; treceri succesive de la *Punarjanman* (re-naștere) la *Punarṃṛtyu* (re-moarte). Dacă m-ai întreba, dar știu că nu se va

✍️ **CRISTIANA VĂRĂȘTEANU**

întâmpla, pentru că este o întrebare inutilă și bizară – cine ești tu? –, așa că mă voi întreba singur și chiar voi răspunde: mă simt, uneori, ca o struț-cămilă cantemirescă, un personaj hibrid. Sigur că modestia și smerenia mea mă îndreaptă pentru exemplificare către Bosh și Arcimboldo: metamorfoze, anamorfoze, cârpăceli ludice sau metafizice.

C.V.: - *Am să revin și te voi întreba, totuși, dacă te-ai întâlnit cu personaje din așa-zisa Occultă mondială?*

N.Z.: - Nu pot nici să afirm, nici să infirm. Știi bine că așa se răspunde corect politic! Dar și mai interesant ar fi să-i întreb pe ei – și îți voi da câteva nume și telefoanele lor – dacă au avut onoarea să mă întâlnească pe mine?

C.V.: - *Glumești?*

N.Z.: - Cine știe? Ți-am spus doar că rețelele de putere sunt neașteptat de complexe și dinamice. Și te rog să reții o vorbă înțeleaptă, pe care am găsit-o și la vecii greci, și la vecii indienii sau chinezi: Cine spune, nu știe. Cine știe, nu spune. Pare un joc de cuvinte, prăfuit și confuz. Ei, află că nu este așa! Îți sugerez să citești, când vei avea o cantă de timp liber, o parte măcar din cele 5000 de caractere ale scriiturii *Tao te king*, *Cartea Căii* și a *Virtuții Supremului Adevăr*, atribuită lui Lao-Tze. Adevărul are tot felul de măști, forme și ascunzușuri. Ai auzit de mimetismul fane-ric sau de mimetismul criptic?

C.V.: - *Nu, nu știu.*

N.Z.: - Te vei informa și vei afla că este specific unor specii de animale, care se ascund ca să atace (prădător) sau să se salveze (pradă). Așa face și adevărul! Adevărul poate fi un prădător feroce sau o pradă. Nici aici lucrurile nu sunt simple și, de cele mai multe ori, adevărul este o victimă a marilor și micilor minciuni, care îl demonizează sau îl canalizează, ca în marketing. Eu, toată viața, am preferat să practic un fel *Wu wei* (無為) adaptat. Cred că ți-ai dat seama că este un concept confucianist, pe care Maestrul Zhuang sau *Zhuangzi* îl definește ca inacțiune; o formă de ataraxia orientală; o lipsă de dorință și indiferență față de treburile lumesti.

C.V.: - *Dacă te mai ascult mult, voi începe să te întreb și să mă întreb, și eu, ce e lumea? Ce e viața? Încotro ne îndreptăm?*

N.Z.: - Să nu faci așa ceva! Parcă îl aud pe Gauguin, în 1897: „D'où venons-nous? Que sommes-nous? Où allons-nous?”. Adică: *De unde venim? Ce suntem? Încotro ne îndreptăm?* Gauguin era un inițiat în teolo-

gie mistică. După ce a pictat această pânză de aproape 4 metri, un fel de testament estetic, înșesat de zeci de simboluri mistice și kabalistice, a plecat în munți să se sinucidă. Dar cum să te sinucizi când ești deja în Rai? Era în Tahiti. Întrebările care îți trec prin sinapse, ție și lui Gauguin, sunt întrebări apăsătoare. Copleșitoare. Chiar plictisitoare. Eterne, la scară umană.

C.V.: - *Prin urmare, alte întrebări care rămân fără răspuns? Este cam frustrant...*

N.Z.: - Ai dreptate și ca să mă ierți, îl rog pe Eminescu să-ți răspundă și, eventual, să-i răspundă și lui Gauguin, cu o propoziție inepuizabilă de sensuri, împrumutată din *Archaeus*: «Lumea-n sine rămâne un problem înlăuntrul căruia se rătăcește cite-o rază slabă, cite-o fulgerătură pe care cugetătorul adânc o ncremenește pe hârtie, pe care, citind-o, se naște în păreții capului tău acea rezonanță lungă care face să vezi într-adevăr că lume și viață sunt un vis.»

C.V.: - *Acum, dacă tot am acceptat că formăm temporar un parteneriat simbolic și intelectual, cred că Eminescu îmi va permite să intru, și eu, în acest joc imaginărilor și arhetipal: «Archaeus este singura realitate pe lume, toate celelalte sunt fleacuri – Archaeus este tot.»*

N.Z.: - Îți sunt recunoscător că ai intrat în acest joc eminescofil și ai vrea ca tot Eminescu să «pună concluziile». De aceea îți propun câteva fraze binecunoscute de o frumusețe și profunzime celestă, care ne vorbesc despre mimnicia și grandora ființei umane: «În fiecă o se-ncearcă spiritul Universului, se opintește din nou, răsară că o nouă rază din aceeași apă, oarecum un nou asalt spre ceruri. Dar rămâne 'n drum, drept că în mod foarte deosebit, ici ca rege, colo ca cerșitor. [...] Oamenii sunt probleme ce și le pune spiritul universului, viețile lor –încercări de deslegare. » [...] Cei mai mulți oameni însă rămân întrebări, uneori comice, alteori neroade, alteori pline de 'nțeleș, alteori deșerte.»

C.V.: - *Cred că e timpul să-i mulțumim invitatului nostru special, Eminescu, și domnului profesor Narcis Zărnescu pentru răspunsuri și tăceri. Aș vrea să-i mulțumesc și cititorului imaginărilor, dar și celor care așteaptă să participe la acest monolog-dialog deschis și primitiv ca suflul românesc dintotdeauna.*

Foto: Andrei ION

Canotajul, din nou redivivus!

Anul 2022 a fost unul bun pentru sportul românesc, cu rezultate meritorii pentru tânărul înotător David Popovici, despre care am scris în numărul precedent al revistei, despre canotori, cu 33 de medalii mondiale și europene, ce i-au propulsat din nou în fruntea ierarhiei federațiilor olimpice, dar și despre canoști, boxeri, scrimeri, luptători, atleți sau jucători de tenis de masă.

Dând Cezarului ce i se cuvine, ne vom opri asupra rezultatelor canotoarelor și canotorilor, cu precizarea că au fost obținute la cinci competiții internaționale, două campionate mondiale și trei europene. Cele mai importante, campionatele lumii rezervate seniorilor, desfășurate în Cehia, la Racice, s-au încheiat cu patru clasări pe prima treaptă a podiumului. Campioanele olimpice Simona Radiș și Ancuța Bodnar, au reconfirmat, câștigând lejer proba de dublu vâsle, Ancuța urcând și în barca de 8+1, alături de **Magdalena Rusu, Iuliana Buhuș, Adriana Ailincăi, Maria Tivodariu, Mădălina și Amalia Bereș, Ioana Vrînceanu, Victoria Peteanu**. La rândul lor, surorile Bereș și Magdalena Rusu au evoluat și la 4 rame fără cârmaci, împreună cu **Roxana Anghel**, învingătoare cu un avans de 5,06 secunde. **Ionela Cozmiuc** a completat excelența palmares, impunându-se la schif simplu categoria ușoară. Același număr de trofee, dar numai cu un singur aur, la care s-au adăugat un argint și două bronzuri, au fost cucerite la Mondialele under 19, disputate la Varese. S-au impus **Andreea Toderică, Iulia Nedelcu, Delia Gradinaciuc și Ana Maria Matras** la patru vâsle. Iuliana Boldea, Elena Mocanu, Alexandra Dinu și Valentina Azoitei au luat argintul, la 4 rame,

bronzurile revenind colegilor **Cosmin Pleșescu, Eduard Moldovan, Nicolae Stoian, Marian Dunca** și fetelor de la 4+1 rame **Narcisa Negura, Ana Petras, Beatrice Piseru, Georgiana Blaniariu, Irina Despa**. Întrecerile continentale ale seniorilor au făcut parte din programul Jocurilor Europene, găzduite de localitatea bavareză München, unde canotorii români au luat opt medalii, cinci de aur și trei de bronz. Au devenit campioni, ca și la Mondiale, **Simona Radiș și Ancuța Bodnar**, la dublu vâsle, **Ionela Cozmiuc**, la schif simplu categoria ușoară, **Marius Cozmiuc și Sergiu Bejan**, la dublu rame. **Denisa Tilvescu și Ioana Vrînceanu** au fost cele mai bune la dublu rame, ca și echipajul feminin de 8+1, cu **Radiș, Bodnar, Tilvescu, Vrînceanu**, alături de **Iuliana Buhuș, Magdalena Rusu, Mădălina și Amalia Bereș**, plus cârmaciul **Adrian Munteanu**. Bronzul a intrat în posesia echipajelor de 4 rame feminin, cu surorile Bereș, Buhuș, Rusu, 4 rame masculin, în componența **Mihăiță Tiğănescu, Mugurel Semciuc, Ștefan Berariu, Florin Lehați** și unui alt cvartet, la vâsle masculin, cu **Mihai Chirută, Ciprian Tudosă, Ioan Prundeanu, Florin Enache**. Cele mai multe trofee, nouă, cinci de aur și patru de argint au fost câștigate la Europenele under 23, de la Hazewinkel, de reprezentanții generației care-și dorește prezența la Jocurile Olimpice din 2028. Au luat cele mai prețioase medalii echipajele de 4 rame masculin **Andrei Axintoi, Alexandru Gherasim, Florin Arteni, Alexandru Danciu**, 4 rame feminin **Geanina Juganariu, Estera Vrînceanu, Ana Maria Baletchi, Manuela Lungu**, 4 vâsle feminin **Emanuela Ciotău, Cristina Druga, Alexandra Ungureanu, Patricia**

Cîres, 8+1 feminin și 8+1 masculin. **Elisabeta Lipă**, președintele federației de specialitate, a precizat, în exclusivitate pentru Cronica Timpului: „Sezonul competițional 2022 s-a încheiat cu un număr de 33 de medalii, dintre care 19 de aur, șapte de argint și tot atâtea de bronz câștigate de loturile de seniori, tineret și juniori. Un bilanț foarte bun, în special că am scris istorie în canotajul românesc prin câteva performanțe. Cele patru medalii de aur de la Mondialele seniorilor, dintre care două cucerite de Simona Radiș, în mai puțin de jumătate de oră concurând și în barca de dublu vâsle și în cea de 8+1. O premieră a fost și dubla între Europene și Mondiale, campionii continentali din probele de schif simplu categoria ușoară, dublu rame, dublu vâsle și 8+1 feminin, devenind și campioni ai lumii. De asemenea, e prima oară când un echipaj de dublu rame masculin ia aurul mondial. După o binemeritată vacanță, sportivii au revenit în cantonamentul de la Snagov, începând pregătirile pentru 2023. Anul viitor va fi foarte greu și extrem de important pentru că vor fi în joc calificările olimpice. Strategia noastră e să calificăm pentru Paris cât mai multe bărci. Va fi o bătălie dificilă, dar am mare încredere în sportivi, în antrenorii lor și în tot stafful federației. Suntem printre cei mai buni din lume, am demonstrat deja lucrul acesta și suntem pregătiți să devenim mai buni și mai puternici.” Despre alte rezultate meritorii ale sportivilor români, în numărul viitor al revistei noastre, când vom prezenta și principalele competiții ale anului preolimpic 2023.

📄 **Pagină realizată de RADU LEVÂRDĂ**

RĂSFOIND FILE DE AUR ALE HANDBALULUI ROMÂNESC (VIII)

NEAGU UDROIU

RADU VOINA

Venea de la Sighișoara, asta, știam. Este acum, când discutăm, antrenorul unei echipe performante - Olțchim Râmnicu Vâlcea. Și mai știam că s-a înălțat în handbalul românesc precum Gruia în fața porții, vertical și eficient.

Îl vizitez în apartamentul său din Piața Amzei. Soția, un foarte apreciat dascăl, este aproape și ne va urmări discuția. De jur împrejur, un număr important de pisici. Care ne privesc din niște așeze elegante, care sub formă de broșă ori mici abțibilduri, care în calitate de jucărioare gândite să înfrumusețeze acest apartament întreținut cu grijă de artizan de doamna profesoară Carmelita.

- *Jucător și antrenor. Acestea ar fi cele două capitole importante ale activității dumneavoastră de handbalist.*

- Le putem privi și așa, ele pot fi considerate în egală măsură părți ale aceluiași întreg. Începutul a fost cândva la Sighișoara, drumul meu a trecut apoi pe la diferite adrese - Universitatea București, Clubul Steaua, Olțchim Râmnicu Vâlcea, câteva peste hotare.

- *Erați cunoscut ca un jucător puternic; elegant, dar puternic.*

- Jocul de handbal a devenit cu timpul mai bărbătesc, avantajat de jucători siguri pe ei, bine înfiți pe picioare.

- *Aș propune să evidențiem competiții la care v-ați făcut remarcant în victoriile echipei noastre naționale.*

- Înainte de a ajunge să joc sau să antrenez pentru competiții internaționale, aș ține să atrag atenția că în mod firesc centrul de greutate a ceea ce făceam privea competițiile interne. Noi am cucerit șapte titluri de campioni naționali, am câștigat Cupa României. Succesele externe s-au bazat pe ceea ce reușeam acasă.

- *Și care sunt aceste succese externe care vă implicau direct?*

- Argintul olimpic reușit la Montreal, bronzul olimpic reușit la München, Moscova și, de

ce nu, cel de la Los Angeles. Fără îndoială că voi pune pe primul loc aurul de la Berlin, din 1974, când câștigam din nou, a patra oară, campionatul mondial de handbal masculin.

- *Bilanț epocal - patru titluri în mai puțin de 15 ani. O echipă națională, ca de obicei, formată prin fuziunea celor mai în formă jucători la ora respectivă.*

- Cum putea fi altfel?

- *Vi-i mai aduceți aminte pe cei din jur?*

- Noi să ne uităm între noi? Îți înveți pe dinafară și pe adversari, cum să-i uiți pe cei de alături de care te antrenezi luni de zile?

- *Aș dori să consemnez numele a șapte jucători. O echipă...*

- Penu, Gațu, Licu, Birtalan, Dan Marin, Mircea Ștef, Werner Stockl. Mai doriți și alții?

- *Vreau doar să vă scuz pentru cei omiși. Dintre cei pregătiți de dvs. ca antrenor?*

- Dumitru Berbec, Marian Dumitru, Nicolae Munteanu, Vasile Stângă.

- *Acesta din urmă va ajunge golgheter în 1982, când înscrie 65 de goluri.*

- Merite au toți cei care duc meciul în spate. Memoria îi reține mai ales pe cei care înscriu în poarta adversarului.

- *V-ați remarcat că antrenor și la băieți, și la fete. O satisfacție aparte?*

- Faptul că echipa mea, Olțchim Râmnicu Vâlcea, a ajuns în finala Ligii Campionilor.

- *Obişnuiesc să cer interlocutorilor să-i descrie pe antrenorii în exercițiu.*

- Noi, la Steaua, am beneficiat de autoritatea domnului Ioan Kunst-Ghermănescu. Un om de catedră adevărat. Dinamo a lucrat mai tot timpul sub îndrumarea lui „Nea Vlase”, cum îi ziceau și ei, și noi. Scotea untul din tine, visând cât era anul de mare la următorul meci, decisiv sau nu.

HANS MOSER

Părea, când intra pe teren, un copil dintr-o clasă vecină trimis de antrenor doar ca toți ceilalți să se simtă normal, adică destinși și cu fața la joc. Înalt, dar mai erau și alții prin preajmă de gabarit apropiat, zâmbăreț de fel, blond și cu mingea la picior. N-aveai timp să te dumirești că balonul era în poartă.

Hans-Ioan-Moser, timișorean de fel, se lăsase ademenit de polo pe apă, de volei. Intrat la Dinamo, va trebui să devină solidar cu pretențiile clubului și ale antrenorului său în materie de handbal. Oprea Vlase va reuși să-l gestioneze cât se poate de judicios. Dar, așa a fost să fie, va ajunge la un moment dat pe terenul de handbal. Se crezuse făcut pentru a lucra în uzină. Dovadă școala profesională vreme de trei ani. Liceul îi permite să devină student la Agronomie, dar va termina ICEF-ul la București. Joacă în 224 de meciuri sub culorile naționalei

de handbal. Face parte din echipa devenită în 1961 campioană a lumii. Era și el, precum bănuieți, în teamul adus de Vlase Oprea să exerseze sub ochii noștri excedați de plăcerea de a vedea naționala alergată de ai noștri de la Politehnică. Moser a mers și la Praga, unde se numără printre cei trei golgeteri ai Mondialelor din 1964. Este anul în care va fi numit „Handbalistul lumii”.

Prietenos de fel, Moser știa și să se facă plăcut. A dobândit patima șofatului și își făcea o plăcere de toată ziua să-și răsfețe cunoștințele apropiate în bolizii pe care îi achiziționa. Puneți-vă în situația celor din jur: să nu-i stai aproape?

După retragerea din activitatea competițională, a devenit antrenor peste hotare. În Germania, unde era atât de cunoscut, în Elveția, în Austria. Foștii colegi l-au mai revăzut când și când. Puțin îmbătrânit, cu fața ridată de anii trecuți și peste el - nu numai peste noi - dar la fel de zămbitor și dezinvolt. Asta pentru că la el sportul de performanță a fost o joacă. Și i-a ieșit!

Adormea și se trezea cu gândul la victorie. Am avut parte la lot domnul Nicolae Nedef. Un om de calitate aparte. Un adevărat „domn”. Cu timpul, s-au ridicat și dintre noi câteva nume: Oțelea la Steaua, Ghiță Licu și Samungi la Dinamo.

- *Domnule Voina, se obișnuiește să fie adunate într-o aceeași vitrină acele câteva lucruri pe care le considerăm ilustrative pentru munca noastră de o viață. Cu care vă mândriți în primul rând?*

- De bună seamă, cu diferitele medalii obținute de echipa noastră în competiții mondiale. Ele răsplătesc echipa, dar și pe fiecare dintre noi. Mi-aș aduce aminte de titlurile dobândite ca sportiv: acela de maestru al sportului, în 1971, respectiv de maestru emerit al sportului, în 1974. Și, de bună seamă, demnitatea de antrenor emerit, în 1992. Cred că mă reprezintă.

TITANUL NAIULUI, GHEORGHE ZAMFIR

...pictor al simfoniei culorilor, sunetelor ancestrale și al luminii binefăcătoare dăruită omului de bunul Dumnezeu, a coborât printre noi să ne ofere o parte din zestrea acumulată în sertarul inimii, pe care a imortalizat-o în imagini strălucitoare, împletite cu minunate clipe de trăire în meditație profundă a creatorului de frumos, purtat pe aripile gândirii filosofice izvorâtă din credință și iubire nețărmurită a divinității.

Redau câteva fraze din confesiunea de înaltă credință a maestrului **Gheorghe Zamfir**, rostite la deschiderea expoziției de pictură „SIMFONIA CULORILOR” - din foaierele Sălii Studio a Teatrului Național „I.L. Caragiale”:

„Pictura mea reprezintă un sunet în culoare, este mai mult o pictură muzicală, dacă aș putea să-i spun așa. Este o pictură de culoare intensă care exprimă sonate, simfonii, rapsodii și așa mai departe. Culoarele mele sunt evocative, în sensul în care ele îndrăznesc să reprezinte o parte a sunetului transpus în culoare.

Nu mă consider un real pictor, pentru că nu am școli, de aceea nici nu vorbesc prea des despre această latură, dar cred că nu e drept să vă ascund această pasiune. Expresia este ceea ce suntem în adâncurile noastre. Expresia ne ajută să ne definim și să dăm din preaplînul nostru către cei de lângă noi sau către cei cu care ne întâlnim! Când nu ajunge cuvântul, îi dăruiești un cântec, când nici muzica parcă nu este de ajuns, pui culorile pe pânză și-ți arăți sufletul întregii lumi! Iată culorile sufletului meu!”

Ca prieten al maestrului Gheorghe Zamfir am avut în mai multe rânduri prilejul să-l vizitez în „Palatul creației” de la Cobia unde are locuința și m-am bucurat să văd unele dintre aceste tablouri, picturi ce au izvorât în clipe de relaxare ale artistului, după câteva ore de studiu la instrumentul îndrăgit, naiul inițiativ sau interpretarea unei simfonii la pian (din creația proprie)... Se așeza în fața șevaletului și așternea mirifice imagini, pe care i le dicta sufletul, ce vibrau sunetele nemuritoare ale miilor de melodii cărora le-a dat viață, fiindcă este cel mai

mare ambasador cultural al României, cu peste 720 de milioane de discuri vândute pe întreg globul pământesc.

În OMUL Gheorghe Zamfir trăiesc mai multe ființe, fiecare dintre ele reușind să realizeze sublimul: interpret la nai, unic în lume, scriitor, compozitor, dirijor și pictor, iar eu ca bun prieten i-am dedicat două cărți: „DOINA DE JALE, Gheorghe Zamfir preamărindu-l pe Eminescu” și „SĂ-L CUNOAȘTEM PE INEGALABILUL ARTIST GHEORGHE ZAMFIR” - Editura MUZICA, Uniunea Compozitorilor și Muzicologilor din România.

Vi-l prezint în acest mic eseu pe Gheorghe Zamfir ca pe un virtuoz al naiului fermecat și creației Domniei Sale: „Când s-au auzit primele acorduri date la orgă de Nicolae Licareț, magicianul sunetelor, Gheorghe Zamfir și-a fixat naiul ca pe o sfântă cruce în dreptul frunții și a privit extaziat imaginile înramate ale lui Mihai Eminescu, Veronica Micle și Ion Creangă. A înclinat capul ușor, omagiu fierbinte trimis Luceafărului, apoi a sărutat tuburile naiului cu gingășia lui Apollo din vechime, fiul lui Zeus tatăl, protectorul poeziei și muzicii. Din naiul sfânt au început să picure note fermecate, mărgăritare strălucitoare, răspândindu-se în eter ca un dulce fior pe care-l simte românul năpădit de gânduri când se află singurel... între cer și pământ, căci numai cântecul îl mai ține în viață și-i dă speranță în viitor”.

Am adunat această frescă de viață „Să-l cunoaștem pe inegalabilul artist Gheorghe Zamfir”... cu migală și din pasiune, cu dragoste și iubirea nețărmurită ce ți-o port din anii tinereții. Mi-au trebuit ore, zile și nopți ca să ascult minunata muzică pe care ai scris-o. Am citit cu nesaț tot ce au spus (gazetari, reporteri, prezentatori în presă, televiziune și radio etc.) despre fantastica ta muncă, talent (dar primit de la bunul Dumnezeu). Pentru talentul tău de geniu, strădania, munca titanică pe care ai depus-o în domeniul artistic: dirijor, compozitor, poet, pictor, constructor de năuri, muzician recunoscut

printre primii zece oameni de pe Terra, 120 discuri de aur și platină, distincțiile și premiile primite din partea unor mari personalități de cultură, șefi de state și guverne, și ai fost primit la Sfântul Scaun Papal de Sanctitățile Lor: Ioan Paul al II-lea, Benedict al XVI-lea și Papa Francisc. Te iubesc și te venerez... Să trăiești, să fii sănătos! România este mândră cu Gheorghe Zamfir, în al cărui Crez sfânt spune: „Am cântat neamul și glia și am slujit România!”

GHEORGHE ZAMFIR SE DESTĂINUIE:

„Naiul este instrumentul primordiat, cel cu care s-a început sunetul terestru, instrumentul de grație al stării I. Nu poate fi înțeles decât ca instrument al divinității și al suflului creator, instrumentul DIVIN! Cine-l percepe altfel, comite o greșală majoră. Faptul că a fost tratat diferit, duce la o greșală ireparabilă de ordin terestru și planetar, greșală de neiertat.

Omul se infundă într-un domeniu banal, vulgar, în domeniul păcatului. În orice notă naiul poate fi rugăciune, poate căpăta valențe celeste. Pentru acest lucru cel ce cântă la NAI trebuie să fie flacăra, să ardă ca o torță, să se mistuie ca un gigantic foc! El este elementul sonor cu cea mai colosală combustie în sunet, care poate fi trăită în funcție de starea inimii și a înțelegerii raportului între OM și DUMNEZEU. Nu există altă alternativă. Cine-L scoate pe DUMNEZEU din acest raport n-a înțeles sensul vieții: E un ratat! Din 2000 de naști câți cântă astăzi pe Terra, nimeni n-a înțeles adevăratul sens al NAIULUI, al adevărului. În 1968-1970 eram singurul naist concertist din lume. Azi s-au deversat pe pământ cădături și cădături care nu spun nimic. Între ei și ADEVĂR sunt șapte ani lumină, căci ADEVĂRUL este cu totul și cu totul în altă parte. Mai pot cânta căci timpul există și nu vor găsi nimic. Restul e iluzie, INIMĂ și DUMNEZEU pentru că EL este inima noastră, viața, pulsul, trăirea. Crezul prof. univ.dr. Gheorghe Zamfir”. - Citat din cartea „GHEORGHE ZAMFIR sau naiul fermecat”.

Recomand tuturor românilor care-l iubesc pe maestrul Gheorghe Zamfir, când au câteva ore disponibile... să treacă și să viziteze expoziția de pictură „SIMFONIA CULORILOR” - deschisă în perioada 16 noiembrie - 31 decembrie 2022 în foaierele Sălii Studio la Teatrul Național „I.L.CARAGIALE”.

MARIN VOICAN-GHIOROIU

milia sunt tot pe teme muzicale. Așa a fost dintotdeauna la mine în familie, se discută mai mult de muzică. DOREȘTE-ȚI FOARTE MULT CA SĂ OB-ȚII MULT!”

Cartea scriitoarei Oana Georgescu, dedicată muzicianului complex și rafinat, Iosif Ion Prunner, este scrisă ca un scenariu de film panoramic, în care putem să vedem (cu ochii memoriei) viața a trei generații de legendă, imagini ce se succed de-a lungul unui secol de viață muzicală românească, trăită pe scena Ateneului Român. Volumul a apărut la Editura ALFA. Personal îi dedic maestrului Iosif Ion Prunner o poezie proprie, intitulată „Mamă, raza mea de soare!...”²: „Mama mea iubită, când ești lângă mine, / Ochii tăi sunt raze care mă-nălțez... / Fericit sunt, Doamne! - că-n această lume, / Sunt un om bogat... Ție-ți mulțumesc! // Fața ta, măicuță, umbra vieții poartă: / Pe ea văd trudirea anilor trecuți... / Dălu-ți rămas-au; sfântă precărată! / Gândul bun te poartă și nu poți să uiți, // Că viața mi-ai dat. Când m-ai crescut / Ai vegheat să-nvâț, să fiu om cinstit; / Dulcea vorbă-ți port și, atât de mult... / Cu tine m-aseamăn. Eu cu drag îți cânt // Cum și tu adesea dulce-mi fredonai: / Îngerii să vină, cu mine să doarmă... / Ziua mea de vis..., te rog să mai stai / Lângă fiul drag, scumpă, dragă mamă! // Muzica mea fie-ți alean la durere... / Lacrimile mele să mi te-nălzească, / Mama mea iubită... a ta mângâiere, / Mie-mi dă putere ca mana cerească. // Fiindcă-n tot ce fac, și ce-am obținut... / Ți mulțumesc, stea ce-mi porți noroc, / Tu-mi vei lumina... Mamă, te sărut! / Lângă Tatăl Cerească ai rezervat un loc!”

MARIN VOICAN-GHIOROIU

INA HÂRȘU

Poesis

Portret

Cine sunt eu, în intervale-albastre
Rotită lin în jurul unui Do
În ochi, în timp, în mersul meu se naște
O cvintă de iluzii și ecou.

Când am venit pe lume, prima oară,
Și-am poposit în colțul transilvan,
Ca un arcuș, prelins pe o vioară
Alunecam pe acute-promiteam.

În primii ani, o scenă pastorală
Străngeam folclor prin curte, la vecini
Mă admira un capăt mic de țară
Și-mi preziceau o „Scala-ntre străini”.

Și mai târziu, o dreaptă consacrare,
Un teatru de provincie, discret,
Mă admira în dulcea mea candoare,
Iar eu pluteam, în pas de menuet

Până-n-tr-o zi, într-un antract de vară
Când mă opresc, din sânge vinez
Se rupe-o coardă fină de vioară
C-am apăsât greșit pe Do diez!

Sarmisegetuza

Sub dulcea boare-a dimineții
Prin iarba umedă de rouă
Lumina-și scutura nămeții.
Peste oraș părea că plouă.

Lespezi de piatră veche-ogindă,
Îngenunchete-n colbul sacru
Vorbeau de-o tragică izbândă
Ce stinse-acest oraș de astru.

Iar pe colinele domoale
Unde prin piatră, firul ierbii
Răsare zvelt, sub umbra moale,
Oază de vis s-adape cerbii.

Sub capitelluri ruinate
Pășea o umbră parcă vie
E Decebal, cu anii-n spate
Zidind un neam în veșnicie!

Recital

Sub line adieri de unde
Ce se succed în valuri calde
Sufletul nu ți-l poți ascunde
Și-l lași în sunet să se scalde.

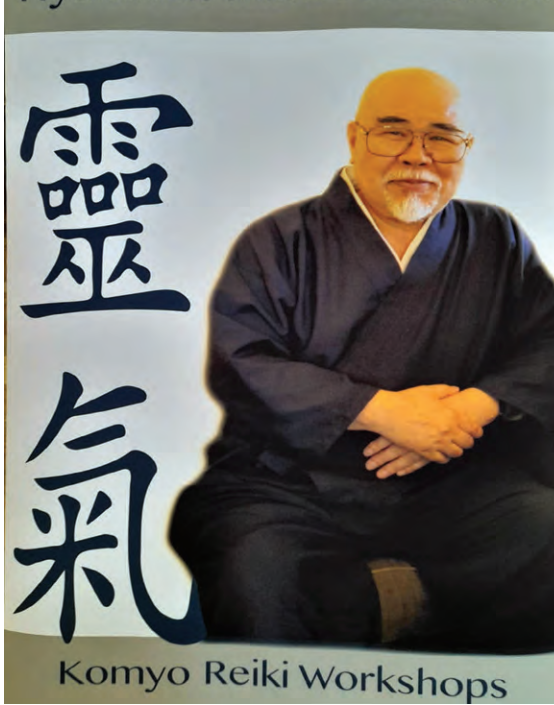
Timpul nu caută reverso
În pasu-i legănat de vise.
Nu orice clipă e un scherzo
Și dragostea are abise.

Iar în acorduri alterate
Ce nu cunosc asemănare
Necunoscutul e-un „adagio”
Pe fiecare scenă mare.

Când sub arcuș, vioara plânge
Tu te trezești ca prin minune
Nimic nu poate a te frânge
Când forța muzicii se-opune.

Pentru sănătatea noastră

Hyakuten Inamoto Sensei

Komyo Reiki Workshops

La București a avut loc, de curând, o sesiune de comunicări *Reiki*, cursuri și workshop-uri destinate absolvenților cu grad de Profesor/Shihan, precum și pentru cei care urmau să obțină această calificare la clasele Marelui Maestru japonez, de largă recunoaștere internațională, **Inamoto Hyakuten**. Evenimentul a reunit atât studenți români, cât și studenți din Marea Britanie, Japonia, Germania, Serbia ș.a.

Ce este *Reiki*?

Reiki este unul dintre cele mai răspândite sisteme de terapie alternativă/complementară, care a luat ființă în Japonia secolului XX, grație fondatorului său, Maestrul Mikao Usui. Această terapie are la bază vindecarea și dezvoltarea personală spirituală și funcționează pe anumite principii fundamentale de etică particulară și profesională.

Pentru existența unei națiuni sănătoase din punct de vedere fizic, dar și la nivel mental și sufletesc, terapia *Reiki* poate fi o opțiune completatoare pe lângă medicina clasică, oferind o modalitate de vindecare holistică a individului, încât cele două științe pot colabora, ori să se susțină reciproc, într-o modalitate binevoitoare.

INA HÂRȘU

CĂLĂTORIE CU PERIPETII PE COASTA AMALFITANĂ

Pentru a doua oară în Italia anul acesta, de data asta cu Christian Tour, împreună cu colegii Ioan Timofte și Mihaela Brumă, am avut parte de o săptămână deosebită pe Coasta Amalfitană. Fiind foarte multe de vizitat, voi insista asupra locurilor mai puțin cunoscute.

După un zbor de două ore cu Animawings, compania care a înlocuit cu succes defuncta Blue Air, am aterizat pe aeroportul din Napoli, unde ne așteptau ghidele Anca și Andreea. Am urcat în autobuzul care ne-a dus spre primul popas, localitatea Sorrento, orașelul de baștină al scriitorului Torquato Tasso, situat la circa 50 de kilometri, în regiunea Campanina, pe vârful unor stânci foarte abrupte. Am admirat acolo priveliștea extraordinară a împrejurimilor, parcul Villa Comunale, catedrala din secolul XI, considerată cea mai frumoasă biserică medievală din Italia. N-am prins, din păcate, apusul soarelui, de o frumusețe aparte, grăbindu-ne spre Castel Volturno, localitatea aflată la 38 de kilometri de Napoli. ce urma să ne ofere găzduire la hotelul Venus, de patru stele, cam de trei, în opinia unor companioni.

A doua zi am pornit-o cu autocarul spre Napoli, capitala sudului Italiei, prin care urma să ne purtăm pașii până spre seară, destul de puțin timp, după părerea multora dintre noi. Fiind duminică, am prins o aglomerație greu de descris, dovadă că două persoane din grupul nostru s-au rătăcit, revenind după mai bine de jumătate de oră alături de ceilalți, grație telefonului mobil al colegului Tim. Timp ce putea fi scurtat dacă ghida ar fi avut numerele întregului grup. Din cauza spațiului limitat oferit de revistă, voi menționa pe scurt ce am văzut: Castel del' Uovo, via Toledo, cu renumitele magazine de firmă, galeria Umberto, Piazza del Plebiscito, exterioarele Pallazzo Salerno și bisericii San Francesco di Paolo, apoi centrul istoric, patrimoniul UNESCO, Scancanaploi, o stradă îngustă și înaltă, încheind ziua la Duomo, catedrala, unde se păstrează sângele Sfântului San Genaro, protectorul orașului.

Au urmat două croaziere, la Amalfi și insula Capri.

Reveniți la Sorrento, de data asta în portul Casstelamare di Stabia, ne-am urcat în feribotul cu parter și etaj, cu care am călătorit preț de aproape o oră spre Amalfi, cea mai veche dintre republicile italiene ale Evului Mediu, una dintre cele patru puteri maritime, puternic centru comercial, considerat mai important decât Napoli până-n 1137. Devenit în zilele noastre o zonă cu multe obiective turistice, construite pe versanți, străduțe înguste, golfuri pitorești, cu grădini terasate și livezi de lămâi, peisaje superbe spre marea Tireniană și munții Lattari, domul din piața centrală, datând din secolul IX, unde se află, printre altele, o parte dintre moaștele Sfântului Andrei și o curte interioară, cu 120 de coloane din marmură, ce susțin arcade împletite, prin care se strecoară lumina zilei.

A patra zi e rezervată vizitării insulei exclusiviste. Plecați tot din Sorrento, de data asta din portul Marina Grande. După mai puțin de o oră ajungem la destinație, de unde urcăm în microbuze spre Piazzetta, zonă cu hoteluri de lux, dar și cu prima formă de turism balnear din Europa, în 1861, palate, magazine, cafele, grădinile Augustus Umberto I, terase cu flori, drumul șerpuit Via Krupp sau funicularul din care se pot vedea mai bine peisajele luxuriante. Nu puteam evita Anacapri, pe șoseaua Mamma Mia, cu microbuzele de numai 10 locuri, spre acest sat pitoresc, cu străzi înguste, situat la 589 metri, cu magazine felurite, dar și vila Michele, unde medicul, psihologul și scriitorul suedez Axel Munthe a conceput *Cartea de la San Michele*. În 1920. La întoarcere, unul dintre colegii de excursie, a trecut printr-o experiență nedorită, coborând greșit din feribot, cu alt grup. Ghida Anca l-a salvat, convingând pe un motociclist să-l aducă după 40 de kilometri, la grupul nostru. Evident, contracost, numai... 20 de euro.

Prin legendarul Pompei spre „cumițele” Vezuviu. La 10 kilometri est de Napoli, nu departe de Pozzuoli, se află orașul antic Pompei și

muntele Vezuviu, pentru vizitarea cărora am beneficiat din nou de o zi întreagă. Situl arheologic Pompei, din regiunea Compagna, în golful Neapole, datează din secolul VI î.Hr., devenind colonia romană Venera Pompei în anul 80. Prosperul oraș roman avea să fie înghițit în 79, ca și Herculaneum, de erupția Vezuviului, singurul vulcan activ din Europa continentală, fiind păstrată până acum circa o treime din vechea așezare. Au pierit atunci, în circa 17 minute, sub cele 1,7 tone de lavă, piatră ponce și cenușă vulcanică pe secundă numeroase așezăminte în care se aflau 20.000 de oameni, doar la 1500 dintre ele fiindu-le descoperite ulterior rămășițele, una ajungând la muzeul din incintă. Arheologii au descoperit peste secole străzi, case cu multe încăperi, care se deschid spre interior, cu bazine pentru colectarea apei de ploaie în pardoseală, terme pentru încălzire, piscine, vestiare, fresce, mozaicuri pe pereți, curți interioare, cu porticuri, dar și lupanare, băi publice, brutării, amfiteatrul din centrul orașului, capitolii, două teatre, piețe și ateliere meșteșugărești, străzi paralele, pavate, cu treceri pentru pietoni și care, zone pentru comerțul cu cereale etc. Restaurările continuă.

Urcăm spre Vezuviu încă 300 de metri, pe un drum în pantă, presărat cu rămășițe de lavă vulcanică, la capătul căruia se află craterul Gran Cono adormit, dar pe alocuri activ. Admirăm priveliștea impresionantă și nu ratăm ocazia unei fotografii în apropierea craterului vulcanului exploziv. Deși erupțiile anterioare datează din 1631 și 1944, e considerat unul dintre cei mai periculoși din lume, a cărui lavă ar putea ajunge la o înălțime de 40 de kilometri în stratosferă, resturile căzând pe pământ. De reținut că la poalele Vezuviului trăiesc acum 700.000 de oameni.

La pas prin capitala ceramică a regiunii. Penultima zi e rezervată vizitării a două orașe medievale, Salerno și Vietri sul Mare. La Salerno pornim spre centrul vechi, cu impresionanta catedrală. Coborâm spre Grădini Minerva, cu cea mai veche grădină botanică din Europa. La Vietri sul Mare, capitala ceramică a regiunii, vedem cuptoarele înalte cu trei niveluri, din secolul XVI, atelierele și galeriile de ceramică, decorațiunile din piatete.

Roma, ultimul popas. Plecați cu noaptea în cap de la hotel am avut, totuși, prea puțin timp pentru a vedea o parte din „cetatea eternă”, fondată de Romulus în anul 713 î.Hr., capitala regiunii Lazio și a provinciei Roma, capitala Italiei contemporane, cu Casa Vaticanului și a Papalității. Ne îndreptăm cu autocarul spre centrul isto-

ric despre care știam, în primul rând, că se află pe lista patrimoniului UNESCO. Nu înainte de a străbate o parte din Via dei Fiori imperiali, una dintre cele mai pitorești străzi datând din 1932, care leagă Piazza Venezia de Colosseum, Fontana di Trevi în care am reușit să arunc o monedă, cu speranța că voi reveni pe aici. Ajunși la Colosseum, notăm că este cel mai mare amfiteatru antic care se păstrează și astăzi, folosit pe vremuri pentru concursurile de gladiatori și spectacole cu o audiență medie de 65.000 de spectatori, simbol emblematic al Romei imperiale, întrebuințat ulterior și ca fortăreață. Urmează Columna lui Traian, monument construit din ordinul împăratului cu același nume pentru comemorarea victoriei împotriva Daciei și un mauseleu după decesul lui, păstrat până-n zilele noastre. Înalt de 30 de metri, e construit din 18 blocuri masive de calcar, pe care sunt încrustate 2500 de figuri omenști, de dimensiuni mici (cca 75 cm), un basorelief reliefând scene de luptă din perioada 101-106. Ne oprim evident și la Panteon, în traducere toți zeii, loc de cult dedicat zeităților romane, construit din ordinul împăratului Marcus Augustus, transformat ulterior într-o biserică creștină, cea mai bine conservată clădire medievală. Apoi, la monumentul Vittorio Emanuele II, numit Altarul Patriei, construit între 1885 și 1935, conceput ca un forum modern laic, oprindu-ne și la Forumul Roman.

Autocarul ne preia, ducându-ne spre Vatican și Bazilica Sfântului Petru. Treccem prin curtea interioară ce datează din 1667, după care așteptăm vreo 25 de minute în urma numeroșilor vizitatori veniți să vadă comorile din Bazilică. Amintim dintre ele: 39 de sfinți, fondatori ai congregației religioase, 99 de monumente religioase, 45 de altare, 11 capele, peste 10.000 m.p. de mozaicuri, podele din marmură, tablouri celebre semnate, printre alții, de Leonardo da Vinci, Rafael, Caravaggio, Tizian, Giotto, dar și sculpturi, cum ar fi Pietă a lui Michelangelo sau Capela Sixtină, cripta Sfântului Petru, basorelieful din bronz deasupra altarului papal. Părăsim cu regret Vaticanul, reședința Bisericii catolice și a celui mai mic stat din lume, aruncând o ultimă privire spre fereastra palatului, de unde Papa oferă tradiționala binecuvântare credincioșilor. Din păcate, n-am ajuns la muzele și centrele de vânzare a obiectelor specifice, ori a suvenirurilor.

O excursie greu de uitat, pe care am dori-o reluată cu mai multe zile dedicate celor două mari orașe, Napoli și Roma.

✍️ RADU LEVĂRDĂ

Conacul se află la 50km de București, la aproximativ o oră de mers cu mașina, în comuna Manasia, foarte aproape de orașul Urziceni. Evenimentul „WEDFEST - Nunta de probă”, organizat la Conacul Manasia a fost unul dintre cele mai reușite, am putea spune, din România. Nimic nu a fost lăsat la voia întâmplării, nici chiar locul de parcare. Încă de la intrarea în curtea locației, domnișoarele, în căutare de locul ideal pentru nunta de vis, erau întâmpinate cu flori. Atmosfera era una de basm, ca la cele mai sofisticate, luxoase și opulente nunți posibile.

Evenimentul a fost pregătit să se desfășoare atât în interior, în caz de vreme nefavorabilă, cât și în aer liber, în curte, cu mese decorate în cel mai elegant stil posibil. Vremea în ziua aleasă a fost superbă, cu peste 22 grade în luna octombrie.

A predominat luxul și s-a simțit grija organizatorilor pentru cele mai mici detalii, începând de la mesele frumos decorate cu buchețe de flori, până la tacămurile argintate. Gazda a fost actorul Adrian Nartea, din celebrul serial românesc Vlad.

Printre manifestări a avut loc și o degustare de vinuri, aduse de la cele mai renumite crame românești.

Au fost prezentate costume și rochii de mireasă ale unei cunoscute creatoare de modă, de către manechini și manechine câștigătoare ai unor concursuri

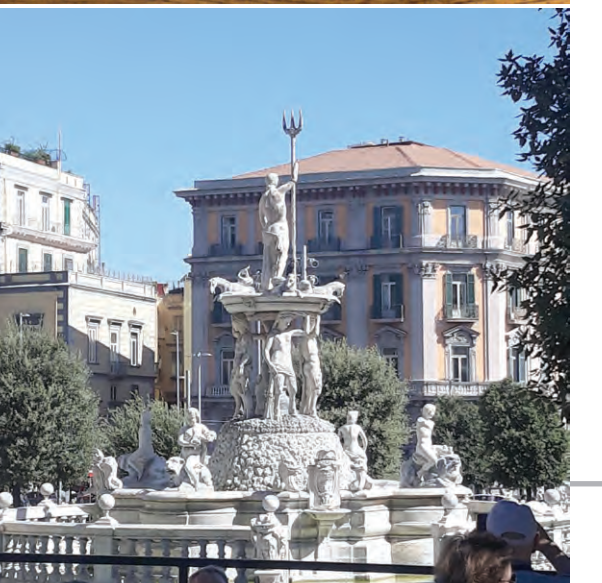
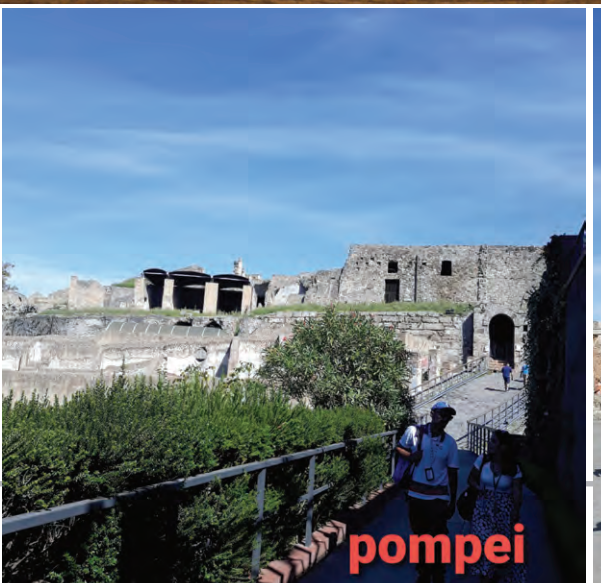
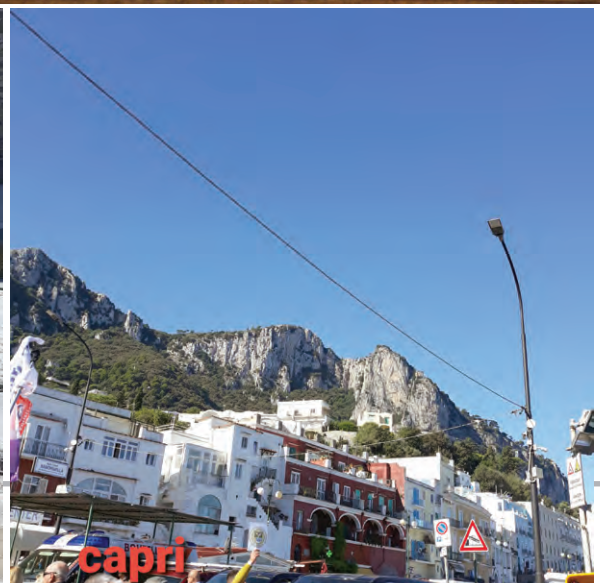
de Miss și Mister. Atmosfera a fost întreținută de muzică la saxofon, precum și de un show de magie.

Cu siguranță, Conacul de la Manasia este un loc cu adevărat de basm, în care te poți relaxa cu adevărat, te poți delecta cu cele mai fine mâncăruri și băuturi asortate, acompaniate de o muzică mirifică, toate acestea la un loc creând atmosfera unei zile de neuitat, un loc în care vei dori să revii.

Domeniul Manasia este genul acela de loc rar întâlnit ce nu contește să te surprindă. O bijuterie de patrimoniu unică în peisajul Bărgănelului – inclusă în Ansamblul Conacului Hagialăc, s-a redeschis publicului larg și a devenit astfel primul monument istoric Clasă A, de importanță națională, restaurat integral în județul Ialomița. Domeniul include conacul boieresc, parcul de două hectare și cramă de sub conac, monumente înobilate de istoricul aristocratic al moșiei.

De îndată ce i-ai trecut poarta, Domeniul Manasia pare că te ademenește înapoi în timp și îți dezvăluie fragmente dintr-un trecut aristocratic al Bărgănelului de odinioară. Acesta a început odată cu povestea familiei nobile Cantacuzino, continuând cu cea a principelui sârb Eftrem Obrenovici și culminând cu perioada familiei Hagialăc.

✍️ MARIUS HERȘCU

Per Aspera Ad Astra (Seneca)

Îi place să spună că, dacă nu exploatăm frumosul divin din inimile noastre, doar „timpăm”, adică doar consumăm orele, fără a trăi cu adevărat. **GEORGIANA MAGDALENA ȘTEFĂNESCU** și-a fructificat vocația artistică în special prin pictură, pe care o recunoaște identitar, fiind fascinată, dar și generatoare, la rândul său, de armonii prin culori vii. Viața a surprins-o permanent cu provocări și drumeții spirituale, în interesul autocunoașterii, iar activitățile vocaționale sunt pentru aceasta adevărate „diete cu vibrații înalte”. Georgiana este o tomitană prin adopție, copilărinte la malul mării, în Constanța, pe care a substituit-o cu Bucureștii, în zorii studenției sale, la Drept, chiar la sfârșitul secolului trecut. De două decenii, ea apără drepturi și libertăți cetățenești, însușind roba de avocat, - membră a Baroului București. Cu egală prioritate, scrie poeme și pictează pânze, pe care le atribuie unui stil neconvențional, boțezat original ca „abstracționism explici”, lucrările sale având un puternic filon spiritual. Definește clipele ca pe sărbători divine și trăiește neconținut în energia iubirii și a recunoștinței, pe care le conține. Pasiunea pentru pictură s-a născut aproape odată cu ea, primele lucrări păstrate datând din copilăria mică. Asumând seva magică a creațiilor sale, Georgiana simte că pictura poate fi un mediator al vindecării sufletului privitorilor, ce se împrietenesc invariabil cu universul său. Temele ei predilecte sunt: natura divină a omului; protectorii planetari; iubirea; revelația vindecării ș.a. În ultimii ani, când planeta a fost și încă este fundamental zguduită de pandemii sanitare și de revolte sociale, ce au generat paralizii multiple în orice domeniu de activitate, Georgiana a deschis mai larg fereastra inspirației și a pictat zeci de lucrări, pe care le-a expus cu prilejul unor evenimente culturale, cel mai notabil fiind *AvocArt*, 2021, găzduit sub înalte auspicii ale Palatului de Justiție – Curtea de Apel București. În prezent, artista, care nu se validează neapărat în calitate de pictor, pregătește o expoziție personală care va înflori, cel mai probabil, spre finalul primăverii viitoare. Constantin Sinescu, prezentat în critica de artă drept „cel mai brâncușian sculptor român” a definit-o pe Georgiana ca „o coloristă genială”. Însă nu doar culorile o caută, spre a curge în râuri prin pensulele ei către prietenii artei, ci și versurile, Georgiana publicând zeci de poeme în mai multe volume și antologii. Ca apărătoare a dreptului, dar și a valorilor naționale, fundamentale, Georgiana inițiază și susține, desigur, utopic, ideea înființării unei noi instituții, aceea a „Poliției Culturale”, care să reunească intelectuali de înaltă ținută morală și profesională, cu atribuții coercitive asupra estropiatorilor limbii române, în special.

Era deja foarte cunoscută ca una dintre cele mai talentate componente ale formației de dansuri și jocuri populare, care flutură în cadrul Școlii Gimnaziale „Dumitru Micu”, din satul Remuș, județul Giurgiu, când a urcat pe scenă, alături de George Vlaicu de la Teatrul NOSTRUM și a jucat în piesa „Bunicul și nepoata”, de Vasilica Ilie. Nu a trecut prea mult timp și, în aceeași companie, a oferit un spectacol de neuitat dând farmec artistic unui text adaptat după „Romeo și Julieta”. Anul ce se va încheia în curând a fost pentru **MIRUNA PANĂ**, de-acum elevă a Colegiului Național „Ion Măiorescu” din Giurgiu, unul excelent, bogat în succese dintre cele strălucitoare. Pe planul pregătirii școlare a primit „Premiul special” al Societății de Geografie din România, pentru rezultate deosebite obținute la etapa națională a Olimpiadei de Geografie. Apoi, la „Gala Excelenței în Educație”, Consiliul Județean Giurgiu i-a conferit „Diploma de Excelență”, pentru participare cu rezultate foarte bune la toate concursurile de elevi desfășurate în cursul anului școlar 2021 - 2022. Încă de acum se pregătește intens pentru a urma, după colegiu, studii universitare de matematici și informatică. Revenind la preocupările artistice ale Mirunei, e de subliniat că a fost distribuită și a interpretat remarcabil rolul Feliciei în filmul artistic „Atunci când vântul a mângâiat întâia oară marea”, cu Daniela Gherasă, Gabriela Enescu, Cristina Anghel, Daniela Bădescu, George Vlaicu, Silvan G. Escu, Andreea, Violeta și Crinu Dănuț Simene, Sorin Cristian Petre, Ionuț Craiciu și Gheorghe Marzavan în rolurile principale. Pelicula este produsă de Studioul Independent de Teatru și Film NEWANDERTAL, în regia cunoscutului scriitor și avocat Daniel Ernestina (Emil Cremer), care semnează și scenariul. Imaginea Ciprian Nicolae Duică, editare Vlad Bobe, muzica Francisc Reiter. La doar câteva clipe după vizionarea în premieră a filmului, care a avut loc recent la Cinemateca UNION din capitală, Miruna a avut amabilitatea să acorde un amplu interviu Cristinei Vărășteanu, colaboratoare a acestei publicații, interviu apărut integral în revista „Clubul Artelor Giurgiu XXI”. Printre altele, foarte tână actriță, vădit emoționată, preciza: «(...) scena în care joc a fost filmată la un mormânt din cimitirul satului Remuș, cu sprijinul nemijlocit al părintelui preot paroh Stelian C. Mușat, cu binecuvântarea Episcopiei Giurgului. Mi-am jucat rolul cu mare seriozitate, exact așa cum mi-a cerut regizorul, fiind înconjurată și încurajată cu multă căldură și simpatie de întreaga echipă. Chiar aș dori să mai joc într-un film cu această echipă minunată! Pentru mine, filmul „Atunci când vântul a mângâiat întâia oară marea” este doar începutul unui drum paralel cu pregătirea școlară și la capătul căruia sper să ajung cu succes!»

pagină realizată de muzicolog drd. Teodora Constantinescu

AVOCATUL CASEI

Instanța de tutelă (1)
(continuare din numărul trecut)

Tutorele este dator să prezinte instanței de tutelă anual, în termen de 30 de zile de la sfârșitul anului calendaristic, o dare de seamă despre modul cum s-a îngrijit de minor, precum și despre administrarea bunurilor acestuia; dacă averea minorului este de mică însemnătate, instanța de tutelă poate să autorizeze ca darea de seamă privind administrarea bunurilor minorului să se facă pe termene mai lungi, care nu vor depăși însă 3 ani; în afară de darea de seamă anuală, tutorele este obligat, la cererea instanței de tutelă, să dea oricând dări de seamă despre felul cum s-a îngrijit de minor, precum și despre administrarea bunurilor acestuia (art. 152 C.civ.); *verifică socotelile privitoare la veniturile minorului și la cheltuielile făcute cu întreținerea acestuia și cu administrarea bunurilor sale și, dacă sunt corect întocmite și corespund realității, va da descărcare tutorelui (art. 153 C.civ.); *soluționează de urgență, prin încheiere executorie, cu citarea părților și a membrilor consiliului de familie și audierea minorului care a împlinit vârsta de 10 ani, dacă apreciază că este nevoie, plângerea cu privire la actele sau faptele tutorelui păgubitoare pentru minor formulată de minorul care a împlinit vârsta de 14 ani, de consiliul de familie, de oricare

membru al acestuia, precum și de toți cei prevăzuți la art. 111 C.civ. (art. 155 C.civ.); *îndepărtează tutorele de la îndeplinirea sarcinii tutelei, în afară de alte cazuri prevăzute de lege, dacă săvârșește un abuz, o neglijență gravă sau alte fapte care îl fac nemern de a fi tutore, precum și dacă nu își îndeplinește în mod corespunzător sarcina (art. 158 C.civ.); *după predarea bunurilor, verificarea socotelilor și aprobarea lor, instanța de tutelă va da tutorelui descărcare de gestiunea sa (art. 162 C.civ.); *aplică tutorelui amendă civilă prin încheiere executorie în situațiile prevăzute de art. 153 C.civ.; *în caz de nevoie și până la soluționarea cererii de punere sub interdicție judecătorească, poate numi un curator special pentru îngrijirea și reprezentarea celui a cărui interdicție a fost cerută, precum și pentru administrarea bunurilor acestuia (art. 167 C.civ.); *prin hotărârea de punere sub interdicție, instanța de tutelă numește, de îndată, un tutore pentru ocrotirea celui pus sub interdicție judecătorească. Dispozițiile art. 114 - 120 se aplică în mod corespunzător (art. 170 C.civ.); *instanța de tutelă poate institui curatela: a) dacă, din cauza bătrâneții, a bolii sau a unei infirmități fizice, o persoană, deși capabilă, nu poate personal să își administreze bunurile sau să-și apere interesele în condiții corespunzătoare și,

Av. CRISTIANA VĂRĂȘTEANU
0723.302.337
cristiana.varasteanu@acsinte.com

văzute în instrumentele internaționale ale Organizației Națiunilor Unite, precum Pactul internațional cu privire la drepturile civile și politice - articolele 2 (3) și 14 - și Declarația Universală a Drepturilor Omului - articolele 8 și 10. Elementele de bază ale acestor drepturi includ accesul efectiv la un organism de soluționare a litigiilor, dreptul la un proces echitabil și la soluționarea în timp util a litigiilor, dreptul la despăgubiri adecvate, precum și aplicarea generală a principiilor referitoare la eficiența și efectivitatea realizării actului de justiție. Articolul 6 (1) din Convenție, care își are originile în textele art. 10 și art. 11 paragr. 1 ale Declarației Universale a Drepturilor Omului, prevede că „orice persoană are dreptul la judecarea cauzei sale în mod echitabil, în mod public și în termen rezonabil, de către o instanță independentă și imparțială, instituită de lege, care va hotări fie asupra încălcării drepturilor și obligațiilor sale cu caracter civil, fie asupra temeiniciei oricărei acuzații în materie penală îndreptată împotriva sa”. Acest articol garantează dreptul la un proces echitabil atât în materie penală, cât și în materie civilă, iar accesul la justiție este o parte intrinsecă a acestei garanții. Raportat la substanța lui, dreptul instituit de acest text este un drept de ordin procesual ce garantează apărarea tuturor drepturilor personale și patrimoniale ale unui subiect de drept, în cadrul procedurilor interne. Apărarea acestor drepturi urmează a fi realizată în cadrul unui proces care, prin garanțiile ce au ca imperativ a fi respectate, trebuie să se înscrie în coordonatele unui proces echitabil, în sensul Convenției. Privit din perspectiva obligației statelor contractante care au aderat la Convenție, acesta este un adevărat drept substanțial, având în vedere că, în caz de nerespectare a uneia dintre componentele sale, statele pot fi sancționate prin angajarea răspunderii lor internaționale.

Editată de
UNIUNEA ZIARIȘTILOR PROFESIONIȘTI
DIN ROMÂNIA**Președinte onorific DORU DINU GLĂVAN****Director general**
NICOLAE VASILE**Redactor șef**
RODICA SUBȚIRELU**Redactor șef-adjunct**
GEORGE VLAICU**Redactor șef-adjunct**
TEODORA MARIN**Editor coordonator**
OVIDIU ZANFIR**Secretar general de redacție**
ALEXANDRU ȘTEFAN**MEMBRI FONDATORI:****DORU DINU GLĂVAN (UZPR)**

RODICA SUBȚIRELU (UZPR)

MIHAELA RUSU (UZPR)

CLEMENTINA TIMUȘ (UZPR)

ELIZA ROHA

CORINA POPESCU (UZPR)

IOANA UNGUREANU

CLAUDIA MOTEA (UZPR)

NICOLAE CABEL (UCIN)

Consultanță juridică:
av. VERONICA MUȘAT-BOCȘE**Seniori editori:**

Conf. dr. CORNELIU ZEANA (UZPR)

Conf. univ. dr. GABRIEL I. NĂSTASE

CORINA VLAD DIACONESCU (UZPR)

MARIAN DUMITRU (UZPR)

GEORGE CANACHE (UCIN)

ALEXANDRE ANDREI (Paris)

NICOLAE VASILE (UZPR)

ALEXANDRU ȘTEFAN (UZPR)

COJOCARU VERGIL - COVER (UAPR)

Responsabilitatea juridică
pentru conținutul articolului
publicat aparține autorului.

Adresă:

Uniunea Ziariștilor
Profesioniști din România
Bld. General Gheorghe Magheru 28-30,
et. 1, Sector 1, București**Contact:****Tel: 021 317.92.25;****Fax: 021 313.06.72****cronicatimpului@gmail.com**
uzp.org.ro/revista-cronica-timpului
facebook.com/uzp.org.ro**ISSN: 2393-1361**Tipărit la: **CNI CORESI S.A.**

Oana Maria Dincă

 COJOCARU VERGIL-COVER

Artista plastică Oana Maria Dincă este specializată în calculatoare, iar ca om de creație artistică este imaginea plastică, proiecția ideală pe care o poartă în sinea domniei sale, prin care dovedește publicului iubitor de artă și frumos că pentru arta plastică este o plăcută efigie de puritate.

Motto:

Nu toți oamenii lasă ceva în urma trecerii prin viață precum lasă Oana Maria Dincă o legendă artistică destinată posterității. (Cover)

La expoziția organizată de subsemnatul în ziua de 1 august 2022 sub egida „Ligii Navale Române” sub titulatura: „Navigație cromatică pe valurile mării”, în incinta sălii de expoziții „Ronda” din cadrul „Centrului Militar Național” București, printre mulți participanți, mai vechi și mai noi, s-a prezentat, pentru prima dată, doamna Oana Maria Dincă, cu două picturi. Lucrările domniei sale nu au lăsat senzația că ar fi o începătoare. Cele două tablouri aveau putere cromatică, compozițională, desene ce comunică „acel ceva”, pe care toți artiștii plastici, când creează, îl caută, mulți nereușind nici după mulți ani să-l găsească și să-l așterne pe pânză, hârtie, carton. Cele două picturi prezentau o temelie artistică solidă, amplitudine plastică și forță artistică, fapt ce să m-a determinat să scriu despre artista plastică și opera sa artistică. Cromatic și compozițional lucrările expuse în expoziția „Ligii navale Române” se exprimau prin sinteze, în dorința pictoritei de a atinge plastic și artistic interesante esențe care astfel trădau efortul continuu, creator al doamnei Oana Maria Dincă. Cititorii revistei alcătuiesc un public educat artistic și cultural, văzând figura luminoasă a artistei Oana Maria Dincă și parte a operelor sale plastice vor consta cu propria lor gândire că atât artista, cât și tablourile sale expuse vederii sunt creații și nu fantezia subsemnatului. Pânzele pictate reprezintă „arena” unor conflicte artistice interioare sub presiunea unui clocot cromatic interior. Mă bucur până la superlativ că în ființa și numele Oana Maria Dincă am descoperit un trudit al artei plastice, care aflată într-un exercițiu artistic, cromatic, compozițional, desen lucrează cu devoțiune, talent, smerenie plastică și credința lucrului făcut la timpul potrivit și bine. Plastic, domnia sa, Ana Maria Dincă practic poate opri privirea, pentru o clipă, în încercarea de a înțelege, cromatic, rosturile lumii înconjurătoare.

